

GLASILO OŠ CIRKULANE-ZAVRČ
ŠOLSKI UTRINKI

Melani Kokot, 6. b

ŠOLSKO LETO 2011/2012

LE KDO BI VEDEL ...

Kdo bi vedel,
kaj je **Smisel**
v tem žalostnem neredu sveta.

Le kdo bi vedel,
kaj je **Mir**,
ko skoraj sleherno bitje
trepeta od notranjih strahov.

Kdo bi vedel,
kaj je **Resnica**,
ko pa je laž vedno znova tako močna,
da obnori najmočnejše sveta.

Le kdo bi vedel ...
In potem, razočarana nad svetom, oziram se nazaj ...

A nisva hodila skozi poljane pisanih cvetov,
a nisva prehodila vseh tistih mirnih poti,
ki še ne poznajo človeških sledov?

Danes hodi vsak zase,
vsak v svojo smer,
pa vendar sva srečna,
da od nekdaj poznavava
tisti drugačni, preprosti svet vetra in trav,
ki so mu tuji
žalost, strahovi in laži.

Le midva veva,
kako se rodi **Sreča**
in kako raste **Ljubezen**,
ki premaga vse in vsakogar.
Le midva veva,
kaj je **Smisel, Resnica in Mir**.

Irena Vesenjaki,
učiteljica slovenščine

ZABAVNO IN IGRIVO
V VRTCU ZAVRČ IN CIRKULANE

Katarina Križanec, 1. a

V VRTCU ZAVRČ

Na zaključnem srečanju, ki se je odvijalo 14. junija 2012, smo se predstavili s spletom Igrali so se nekoč, igramo se danes. V goste smo povabili gospo **Terezijo Zebec**, članico skupine ljudskih pevcev Trta iz Zavrča in obenem našo bivšo sodelavko. V vlogi babice nam je zaupala nekaj utrinkov iz svojega otroštva. V zgodbi so trenutki iz sedanjosti trčili s preteklostjo. Pripovedovala nam je, da je bilo njeno otroštvo povsem drugačno. Pri hiši je bilo veliko otrok. Mama jih je jemala na delo, otroci so morali pri opravilih tudi pomagati. Imeli so tudi čas za igranje, ki je bilo povsem drugačno od sedanjega; zvečer po napornem dnevu pa so skupaj sedli in zapeli.

Otroci so ob pripovedi prikazali te utrinke. Najmlajši so se predstavili kot ljudski godci, s pomočjo lesenega vozička in korpnic so pripomogli pri spravilu krompirja z njive, medtem ko so starejši uprizorili pomoč pri luščenju koruze in se predstavili z otroško igro Rinčico talam ter ljudsko rajalno igro Potujemo v Ameriko. Skupaj smo ob zvokih ustne harmonike zapeli nekaj ljudskih pesmic. Babica je svojo pripoved zaključila s sporočilom, da zadovoljstva naj ne iščemo v trgovinah, ampak v svojem srcu, v igri, druženju in petju.

Sledil je tradicionalni ples minimaturantov in pa zahvala gospe ravnateljice Kristine Artenjak, ki je posebej poudarila pomen medgeneracijskega sodelovanja.

Alenka Rižnar, vzgojiteljica

(Foto: Laura)

DEJAVNOSTI V VRTCU ZAVRČ

Vrtec je odprt ožjemu in širšemu okolju ter povezovanju z drugimi inštitucijami. Velikokrat na obisk povabimo koga, ki nam predstavi svoj poklic ali dejavnost, s katero se prostovoljno ali poklicno ukvarja, hkrati pa nam pove in pokaže veliko zanimivega. V začetku šolskega leta nas je obiskal policist. Poučil nas je o prometni varnosti (o hoji po pločniku, o prečkanju ceste, o uporabi varnostnih pasov v avtomobilu). Ogledali smo si tudi policijski avtomobil in opremo, ki jo potrebuje policist pri opravljanju svojega dela.

... slišali smo tudi policijsko sireno ...

... gospod policist je dobil svojega naslednika ...

V letošnjem šolskem letu smo se v našem vrtcu prijavili na lutkovno-gledališki abonma, ki ga izvaja Ekološko-kulturno društvo za boljši svet. Ogledali smo si štiri predstave.

V mesecu oktobru smo si ogledali 1. predstavo. Otroci so se ob gledanju predstave zelo zabavali in se tudi naučili, da morajo biti do prijateljev prijazni, jim pomagati, posojati igrače, če ne, bodo hitro ostali brez njih in ne bodo imeli nikogar, ki bi se z njimi igral ali prišel na njihov rojstni dan.

V petek, 18. novembra 2011, smo se tudi v vrtcu Zavrč priključili vseslovenski akciji. Uživali smo ob tradicionalnem slovenskem zajtrku in obiskal nas je čebelar, g. Slavko Pravdič, ter nam povedal veliko zanimivega o čebelicah.

Vzgojiteljica: Dušanka Kotolenko

Fotografije: vzgojiteljica Alenka Rižnar

PUST ŠIROKIH UST

Končno je le prišel ta norčavi pustni torek, ko smo se lahko našemili. Že nekaj dni prej smo se pogovarjali, kaj si bomo oblekli, bili smo polni pričakovanj.

Že zgodaj zjutraj so v vrtec prihajale pikapolonice, princeske, gusarji ... Tako je bilo zabavno že zjutraj, ko so se posamezne maske predstavljale druga drugi. Iz igralnice se je slišala vesela glasba, ki je maskare vabila k veselemu rajanju. Seveda smo se tudi fotografirali, da ne bi pozabili, kakšen pustni praznik zabave ter norčij smo doživeli

MATERINSKI DAN

Prebujajoča, zelena, cvetoča, dišeča, vznemirljiva, ... Samo pomlad je lahko tako prebrisan letni čas, da se človek enostavno počuti mladostno, pripravljenega na akcijo.

Z željo po ustvarjanju, druženju in pristnih medsebojnih odnosih smo se v torek, 20. Marca, zbrali na ustvarjalnih delavnicah. Majhne ročice, drobni prstki in spretni prsti njihovih mamic in kmalu so začele nastajati prave mojstrovine. Združili smo moči in ideje in ob druženju v prijetnem popoldnevu izdelali čudovite spomladanske cvetlice, ogrlice in škatlice. Najmlajši pa so ustvarjali iz slanega testa.

Alenka Rižnar in Dušanka Kokot, vzgojiteljici

“VČASIH JOK, DRUGIČ SKOK, SPET TRETJIČ LUMPARIJ NA POSKOK!”

Če smo Vam v zadnji številki našega glasila zagotovili, da bomo vse dejavnosti, naloge in obljube izvedli ob obilici smeha, zabave, plesa in pričakovanj, Vam tokrat lahko povemo, da je tako tudi bilo. Le kako ne bi bilo, ko pa nas je teta Zima

razveselila z belo odejo, hladnimi jutri in razigranimi dopoldnevi v naši hiški. Da je mesec december res čarobno obarvan, ste se lahko prepričali kar sami že ob vstopu v naš vrtec. Na samem vhodu so vas veselo pozdravljali ledeni možicliji, v veliki »sobi« pa razkošna novoletna jelka, ki je svojo pravo podobo dobila šele na novoletni delavnici s starši. Pa pogledjmo, kako je bilo ...

Kadar nastopi mesec december, veliko praznujemo, prepevamo, rajamo in navsezadnje nestrpno pričakujemo tisto zabavno jutro, ko odkrivamo, ugibamo in naštevamo, kaj vse nam bi lahko Božiček prinesel. In tisto jutro se je zajtrk zdel nemogoče dolg, otroci skorajda nismo nič pojedli, nobenemu ni teknil čaj in začuda nobenega ni tiščalo na stranišče. Tisto jutro so bili nasmeški dvakrat daljši, ušesa dvakrat večja in oči – lesketajoče. Ja, bili smo nestrpni, poslušni in v velikem pričakovanju. In ko se je »tisti« doooooolgi zajtrk vendarle zaključil, smo se otroci vrtca zbrali v naši »sobici« pred čarobno jelko. Najprej smo zapeli pesmice, povedali deklamacije in mogoče spet nekaj obljubili, kar bomo kasneje nehote pozabili. Kmalu za našim krajšim nastopom ali bolje rečeno, krajši zahvali gospodu Božičku, je sledilo tisto nestrpno opravilo. Jaaaa, razdelitev daril! To so bile velike, težke in dobro oblepljene škatle, katere smo otroci komajda prenesli v igralnice. In dragi naši, v igralnici pa trganje papirja, prerivanje, vzklikanje in navsezadnje nova igra z novimi igračami.

Tako smo dneve v vrtcu spet pričeli z novimi igračami, igrami in idejami, kmalu za tem pa že vstopili v novo leto, kjer je bilo potrebno ponovno razmisliti o pustni maski in pripravi materiala. Letos smo se predstavili kot muce in zaslužno zasedli 2. mesto na tradicionalni pustni povorki v Cirkulanah. Na sam pustni torek pa si ponovno priredili ples v maskah in rajali vse tja do poldneva.

Ko so se tista ledena, hladna jutra poslovila, smo pogumno zakorakali v naravo. Od velikih do najmanjših. Naši sprehodi znajo biti nadvse zabavni, pustolovski in unikatni. Včasih srečamo kakšnega kosmatinca in ga pozdravimo kar z otroško pesmico, spet drugič srečamo prijazne gospode in gospe, ki z nami delijo slastne bombone ali pa preprosto poiščemo kakšen kotiček, kjer uživamo in smo preprosto samo otroci. Tisti majhni, navihani, kotaljivi, razmršeni, glasni, a vedno iskreni.

In kako iskreni smo bili letos ob materinskem dnevu? Vsekakor smo se izkazali, kajne, drage mame in babice? Najmlajši so zapeli in zaplesali z medvedki, nagajivi Škrati so se predstavili s čudovito deklamacijo o mami, Sončki odlično zapeli pesmico »Mamica je kakor zarja« in veliki korenjaki, Pikapolonice, polepšali dan svojim mamam, babicam s pesmico o mami. Vsekakor pa ne smemo pozabiti omeniti tudi tistih otrok, ki so vključeni v otroški zborček ter otroško folklorno dejavnost. Otroci so svoj nastop izvrstno izpeljali, za kar gre velika zahvala vzgojiteljema Urški in Davorinu, ki vsak torek in četrtek poskrbita, da se otroci zabavajo, učijo, predvsem pa uživajo.

Še preden se je mesec marec od nas dokončno poslovil, smo se predali uživanju ob gledališki dramatizaciji »Poseben veveriček in njegovi prijatelji«. Ponovno lahko

pohvalimo gledališčnike, ki so se odlično izkazali v svoji vlogi, otrokom pa pričarali lep dopoldan in nasmeh na obrazu. Prav tako nas je tudi v tem mesecu obiskal gospod policist. Najprej smo si ogledali krajši video posnetek, potem pa prikazali pravilno zapenjanje in sedenje v avtomobilu. Da našega druženja ne bi bilo prehitro konec, smo se skupaj odpravili na sprehod, kjer smo obnovili znanje nekaterih prometnih znakov, predvsem pa pravilno in varno hojo po pločniku in cesti. Prav tako smo tudi letos nadaljevali z letnim projektom »Pasavček« ter se podali na bližnje igrišče, kjer smo svoje sposobnosti, spretnosti in znanje prikazali na kolesih, pod okriljem programa prometne vzgoje za najmlajše »Kolesarček«.

O tem, da v vrtcu redno skrbimo za higieno zobkov, nam zagotovo ni potrebno govoriti. Redno nas obiskuje teta Helena, ki nas vedno znova preseneti s poučno zgodbico o Lumpiju in Capiju in spodbudo, da »to« domačo nalogo, opravljamo tudi doma.

Da smo v našem vrtcu zelo aktivni in humani, priča tudi priznanje slovenske vojske, ki krasi naš prostor. V preteklem letu smo sodelovali v humanitarni akciji, kjer smo pomagali ljudem drugih držav. Nekomu smo s kosom oblačila, šolsko potrebščino ali s preprosto plišasto igračo polepšali dan, mi pa očistili del omare, police in naredili dvojno dobro delo. Prav tako smo sodelovali v akciji »Očistimo Slovenijo«, kjer smo se podali po naših cestah, travnikih in igriščih ter poskrbeli, da so »tiste« smeti nepridipravov bile očiščene in primerno sortirane.

V pomladnih dneh smo otroci najmlajše skupine dobili novo ograjo na terasi, s tem pa priložnost, da je igra na terasi lahko nemotena in varna, pa čeprav kakšna igrača kdaj »čudežno« poskoči za ograjo. Ampak takšni so pač naši dnevi in trenutki druženja.

Včasih jokamo, drugič skačemo, spet tretjič znamo lumparij še in še. In tako je tudi prav, saj smo vendar otroci. Tudi Vi ste bili, se še spomnite?

Ob pomladnem soncu in muhastem aprilskem vremenu nas čaka še veliko opravil. Najprej bomo zasadili cvetlična korita pred vrtcem, se počasi pripravili na velikonočne praznike, kasneje pa pridno pričeli nabirati tekalne sposobnosti, saj se spomladanski kros neizmerno približuje. Ob koncu našega šolskega leta sledi zaključna zabava in slovo od minimaturantov, še prej pa, upamo, da nam bo uspelo izpeljati zaključni izlet s starši, česar se že zelo veselimo.

Besedilo in foto: Kolektiv vrtca Cirkulane

**ZANIMIVO IN POUČNO TUDI NA
RAZREDNI STOPNJI**

Tamara Križnjak, 7. a

IMELI SMO »VELIKE« PRIJATELJE

1. septembra smo prišli v šolo in postali prvošolci. Pridno smo se vključili v šolsko delo in si začeli nabirati nove spretnosti in znanje. V začetku oktobra, v tednu otroka, so nas učenci od 2. do 9. razreda sprejeli v skupnost učencev. V šolski telovadnici so nam pripravili zanimiv kulturni program. Mi smo slovesno obljubili, da bomo marljivi in vestni učenci. Ob tem so nam učenci 9. razreda povedali, da so postali naši veliki prijatelji. Ker je bilo učencev 9. razreda več kot nas, smo nekateri učenci dobili celo dva »velika« prijatelja. Po končani prireditvi smo skupaj zaplesali, nato pa se posladkali še s torto. Veliki prijatelji so za nas skrbeli vse šolsko leto. Pomagali so nam pri spoznavanju šolskih prostorov, pri težjih nalogah, nas varovali na šolskem kombiju in nam svetovali. Večkrat so nas obiskali tudi v učilnici. Ob novem letu so nam pripravili darilca.

Šolsko leto pa je hitro minilo. Naši veliki prijatelji so se pričeli poslavljati od šole. Bili smo malo žalostni. Pripravili smo jim manjša darilca, na zaključni prireditvi z njimi zaplesali in zapeli. Na koncu smo se morali posloviti. Zaželeli smo jim, da bi bili uspešni v novih šolah. Mi pa smo že veliki in več ne potrebujemo pomočnikov. Sedaj se že sami dobro znajdemo v šoli in njeni okolici.

Učenci 1. a

V PRIČAKOVANJU BOŽIČKA IN NOVEGA LETA

Čas hitro mineva, mi pa smo se že dobro navadili na šolo. Naučili smo se veliko novega. Imeli smo »krompirjeve« počitnice, sedaj pa se že veselimo novih. Prav težko jih čakamo, ker vemo, da nas bo obiskal Božiček. Vsak dan se pogovarjamo o njem in mu sporočamo, kako nestrpno ga čakamo. Da bi nam čas hitro minil, smo si

ga kar sami izdelali. Izdelali smo si tudi okraske za smrečico in jo okrasili. Božičku pa obljubljam, da bomo še naprej zelo pridni in ga prosimo, da nam prinese ali pošlje vse, kar si želimo.

Učenci 1. a z učiteljicama

PROJEKT PASAVČEK

RED JE VEDNO PAS PRIPET

Pasavček poskrbi, da smo v avtu vedno pripeti z varnostnim pasom. Ko pride do prometne nesreče, nam pas reši življenje. Pasavček nam s kratko pesmico pravi: "Red je vedno pas pripet!" V avtu moramo biti pripeti vsi: otroci in odrasli. Pripeti moramo biti na zadnjih sedežih in tudi tisti, ki sedijo na sprednjih sedežih.

Lara Vidovič, 2. a

Moj prvi avtosedež se je imenoval jajčka. Ko sem samostojno sedel, sta mi ati in mami kupila sedež do 18 kilogramov. Sedaj, ko sem šolar, sedim v velikem avtosedežu, ki se lahko spremeni v jahača. Vedno sem pozoren, da smo v avtu vsi pripeti.

Gašper Debeljak, 2. a

ZIMA

Nekoč, pred davnimi, davnimi časi, za sedmimi gorami in za sedmimi vodami je bila majhna vas. Bil je december. Mama je poklicala Majo in ji rekla: "Glej, tukaj imaš rokavice, šal, kapo in škornje. Obleci se in pojdi po Ireno. Reci ji, naj takoj pride v hišo, ker bo kosilo." Irena je bila stara tri leta. Pred božičem je bila zmeraj vesela in nagajiva. Sedaj je bila res že zelo lačna. Pojedla je vse, kar je dobila, nato pa šla spat. Po spanju je spet šla ven skupaj z Majo. Kepali sta se, naredili iglu in se skrili vanj. Naslednji dan je bil božič. Maja in Irena sta se ga zelo razveselili. Irena je za darilo dobila vlakec, Maja pa zvezke in peresnico. Dan je bil zelo zanimiv.

Katarina Golc, 2. a

MOJ PROSTI ČAS

Jaz, Anže, Alen in Žan smo šli na igrišče. Igrali smo nogomet. Do igrišča nimam daleč. Lahko grem tudi sam. Če sem predolgo na igrišču, me pride iskat Blaž. On je moj bratranec in tudi dober prijatelj.

Aljaž Bezjak, 2. a

MOJ MUC

Mojemu mucu je ime Jaka. Je bele in črne barve. Tačke ima tudi črne in bele. Zelo rad ima meso. Najraje se igra z vrvico. Je še mlad. Star je dve leti. Želim si, da ne bi bil več bolan.

Ema Šestanj, 2. b

MOJA MUCA

Moji muci je ime Lili. Je majhna in pisane barve, rumene, bele in črne. Ima svetlo modre oči. Za jesti ji dam brikete. Rada se igram z njo. Imam jo v hiši in spi zraven mene. Ko se zbudim, greva na sprehod. Preden greva na sprehod, ji dam mleko in brikete. Ko prideva domov, greva počivat. Ko si spočijeva, se igrava in zelo jo imam rada.

Larisa Erjavec, 2. b

MOJ PES

Jaz imam doma psa. Ime mu je Bolfi. Dajem mu hrano. Rad se igra. Je črne barve in ima rjavo liso. Če mi kam gremo, Bolfi počaka doma. Bolfi je priden pes. Včasih pa je poreden, podi muco. Ko pridem iz šole, skače na mene. Ima svojo hiško. Če mu vržem palico, gre po njo. Rad odnaša čevlje. Vsi skrbimo za njega. Želim si, da bi bil Bolfi priden.

Rok Kelc Vnuk, 2. b

MOJA MUCA

Imam mucu. Njeno ime je Mici. Mojo mucu je pripeljal atijev prijatelj. Za mojo mucu skrbim tako, da ji prinašam hrano. Muca ima črno dlako in rjave oči. Mici je zelo rada na svežem zraku. Je zelo hitra. Rada lovi in je tudi miške. Želim si, da ne umre.

Jaka Domjan, 2. b

KONČALI SMO 2. RAZRED

Ko sem prvič prišla v šolo, sem bila vesela. Komaj sem čakala, da spoznam učiteljico. Ko sem jo spoznala, mi je bila všeč. V drugem razredu mi je bilo še bolj všeč kot v prvem. V prvem smo se veliko igrali, v drugem pa že veliko učili. Spoznali smo tiskane in pisane črke, se naučili brati, risali smo in računali. Komaj čakam, da grem v tretji razred. Tudi počitnic se veselim. Rada imam mojo učiteljico.

Anita Kelc, 2. b

KONČALI SMO DRUGI RAZRED

Tudi v drugem razredu smo imeli učiteljico Dragico. Najboljša ura mi je bila likovna vzgoja, ker smo veliko ustvarjali. Učiteljica nas je dosti naučila, pisati in brati, računati, pri okolju smo sadili cvetlice. Tudi pri krosu sem bila zadovoljna, ker sem dobila zlato medaljo. Zato je bilo v drugem razredu najboljšo.

Zoja Domjan, 2. b

NEKAJ UTRINKOV 2. B RAZREDA V ŠOLSKEM LETU 2011/2012

V OKVIRU PROJEKTA PASAVČEK SMO SI IZDELALI ŠKATLICE ZA PISALA.

V „NOVIH“ NOŠAH SMO PONOSNO NASTOPILI NA PROSLAVI OB MATERINSKEM DNEVU.

OBISKAL NAS JE TUDI POLICIST IN NAM POKAZAL, KAKO MORAMO BITI PRAVILNO PRIPETI V OTROŠKEM SEDEŽU.

BILI SMO NA ZAKLJUČNI EKSURZIJI V PRAVLJIČNI DEŽELI IN NA JELENOVEM GREBENU.

BILI SMO SPREJETI MED MLADE ČLANE RDEČEGA KRIŽA.

V NAŠE DELAVNICE SO BILI VEDNO POVABLJENI TUDI STARŠI.

SKRBELI SMO ZA SVOJE ZRAVJE, OBISKALI SMO ZOBOZDRAVNICO.

PROGRAM PROMETNE VZGOJE "KOLESARČKI"

Tudi v tem šolskem letu smo bili učenci prvih treh razredov vključeni v mednarodni projekt Pasavček. Načrtovano delo smo izvajali skozi vse šolsko leto. Pridobili smo si veliko koristnega znanja o prometu in prometnih situacijah. V mesecu aprilu smo zaključili z našim delom. Ob zaključku projekta sta nam občina Cirkulane in Svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu pripravila veliko presenečenje. V Cirkulane so nam pripeljali »kolesarčke«, ob katerih smo neizmerno uživali.

Tretješolci so o tej dogodivščini povedali tole:

- pri kolesarčkih smo se naučil veliko novega (Dominik, Dunja);
- voziti se je bilo zelo zabavno (Anja, Nejc);
- ko nismo upoštevali pravil, je policist vklopil sireno (Niko);
- bili smo pešči, cesto smo prečkali na zebri (Marina);
- pri rdeči luči smo se morali ustaviti (Deja, Mitja);
- če so pred preходом stali pešci, smo se morali ustaviti (Žan);
- prometni znak nam je prepovedal prehitevati (Monika);
- upoštevati smo morali vse prometne znake (Andreja);
- cesta na igrišču je bila takšna, kot so ceste v resnici (Jure);
- kolesa so bila na nožni pogon (Igor);
- kolesa so imela tudi zavore (Tomi);
- ob cesti je stalo veliko prometnih znakov (Tamara).

Zahvaljujemo se občini Cirkulane in SPVCP, da so nam omogočili to nepozabno doživetje.

Učenci 3. a

OPISUJEMO OSEBE

Moj brat

Ime mu je Simon. Ima modre oči in kratke, temne lase. Je vitek. Star je 6 let. Je prijazen. V prostem času se rad igra. Obiskuje prvi razred. Oblači se v svetle in temne majice. Rad teka in se vozi s kolesom. Velikokrat pomaga starejšim: atu, mami, babici in dedku.

Anja Petrovič, 3. a

Moja sestra

Moji sestri je ime Alina. Ima modre oči in svetle lase. Je majhna in je dobrega srca. Sestra je stara eno leto in pol. Rada hodi na sprehode. Veliko se igra. Vozi se s kolesom. Večkrat nabira rožice za mamo. To so zvončki, trobentice in vijolice.

Dunja Krajnc, 3. a

Moj ata

Mojemu atu je ime Jože. Star je 40 let. Je visoke postave. Ima rjave lase in zelene oči. Po poklicu je zidar. Ko ima prosti čas, greva peš k babici. Do ljudi je prijazen. Rad se oblači v temna oblačila.

Deja Mlakar, 3. a

Moja sestra

Moji sestri je ime Anja. Stara je 16 let. Obiskuje drugi letnik srednje šole. Ima črne lase in zelene oči. Je visoke postave. V prostem času hodi na nogometne tekme. Rada pomaga vsem ljudem, ki potrebujejo pomoč. Najraje je pico.

Tomi Kolednik, 3. a

NA IZLETU

V petek ob osmih zjutraj smo se z avtobusom odpeljali v Olimje. Tam smo najprej malicali ter se odpravili v pravljичno deželo, kjer smo si ogledali čarovnice in še veliko ostalih junakov. Nato smo šli v cerkev. Gospod pater nam je pokazal, kje so imeli prvo lekarno. Malo vstran je bila čokoladnica. V njej smo zapeli pesem Ko si srečen, poskusili smo čokolado in jo lahko tudi kupili.

Šli smo tudi na kmetijo Mraz. Videli smo veliko lepih in zanimivih živali: pave, fazane ... Potem smo šli na Jelenov greben, tam smo hranili jelene in srne. Jedli smo v restavraciji, za sladico smo naročili sladoled. Tamso prodajali tudi spominke. Ustavili smo se še v trgovini Mercator. Počasi smo se odpeljali proti domu, kjer so nas pred šolo čakali starši. Imela sem se lepo.

Lucija Bogataj, 3. b

4. A RAZRED NA 7. OTROŠKI VARNOSTNI OLIMPIJADI

Učenci 4. razredov so se 17. 5. 2012 udeležili sedme Otroške varnostne olimpijade. Letošnje tekmovanje je potekalo v Središču ob Dravi. Prijavljenih je bilo 16 ekip. Učenci naše šole so sodelovali tretje leto zaporedoma.

Namen tekmovanja je, da učenci na poučen, a hkrati tudi zabaven način pridobijo nova znanja o varnosti in samozaščitnem ravnanju ter tako pridobijo čim širši spekter novih znanj. Zraven vseh pridobljenih znanj pa se otroci soočajo tudi s timskim delom, organizacijo, sodelovanjem z vrstniki ter razvijanjem občutka za pošteno in zdravo tekmovalnost. Tekmovanje poteka skozi štiri igre. V prvem delu otroci in mentorica igrajo igro človek ne jezi se, kjer se pomikajo po poljih in odgovarjajo na vprašanja povezana z raznimi vsakdanjimi nevarnostmi. Pri drugi nalogi se en učenec izkaže s spretnostno vožnjo s kolesom, preostali tekmovalci pa rešijo nalogo povezano s številkami, ki jih moramo poznati (npr. 112 ali 113). Pri tretji nalogi učenci z velikimi kockami sestavljajo logotipe. Ta igra je zelo zabavna, vendar tudi kar zahtevna, ker je potrebna velika usklajenost. Zadnja igra je povezana z delom gasilcev, saj otroci z vodo zadevajo tarčo in tako poskušajo zajeti čim več litrov vode. Vse igre so zabavne in zanimive. Med igrami so si otroci lahko bolj podrobno ogledali delo policistov, gasilcev, reševalcev, vojakov in civilne zaščite, saj so le ti nazorno (z vozili, s predmeti, ki jih uporabljajo, z letaki) predstavili svoje delo.

Z ekipo desetih učencev smo pridno vadili in se zelo trudili za najboljši rezultat. Po seštevku vseh točk in meritvi vseh litrov vode, smo dosegli 7. mesto izmed 16-ih prijavljenih ekip. Z rezultatom smo zelo zadovoljni, še posebej smo veseli, ker smo se res veliko naučili in si na zabaven način nabrali nove izkušnje. Zahvaljujemo pa se tudi našim štirim navijačem, ki so nam tekmovanje še bolj popestrili.

Učenci 4. a z mentorico

NA ŠOLSKI EKSURZIJI

Učenci četrtyh in petih razredov smo bili skupaj na šolski ekskurziji. Zjutraj ob 7. uri smo se zbrali ped šolo. Pot nas je vodila proti Rogatcu, kjer je bil naš prvi postanek. Ogledali smo si muzej na prostem. Po ogledu smo se okrepčali in nadaljevali pot proti jami Pekel. V jami Pekel je bilo čudovito. Ogledali smo si kapnike stalagnite, stalaktite in videli tudi steber. Za trenutek je v jami ugasnila luč, tako da smo podoživeli jamo Pekel v pravem pomenu besede.

Sledil je ogled Hermanovega brloga v Celju in obisk nakupovalnega centra. Na ekskurziji smo spoznali veliko novega, se zabavali in uživali.

Učenci 4. b

OTROŠKA VARNOSTNA OLIMPIJADA

V četrtek, 17. 5. 2012, smo se učenci 4. b razreda OŠ Cirkulane-Zavrč udeležili Otroške varnostne olimpijade, ki se je odvijala v Središču ob Dravi. Pokazati smo morali znanja iz samozaščite ter prometne in požarne varnosti. Tekmovalo je 16 ekip iz različnih šol. Učenci 4. b razreda smo tekmovali s štirimi ekipami. Dosegli smo zadovoljiv rezultat. Zmagovalni ekipi sta se 7. junija 2012 udeležili finalne prireditve v mariborski dvorani Tabor.

Namen tekmovanja je pridobitev praktičnih znanj s področja dela interventnih služb (policija, gasilci, reševalci), kjer otroci pridobijo tovrstna znanja s pomočjo zanimivih in razgibanih iger. Ideja je nastala po vzoru mariborskih osnovnih šol, kjer je Otroška varnostna olimpijada postala že tradicionalno tekmovanje med četrtošolci. Otroci na tak način med igro pridobijo uporabno znanje.

Zahvaljujemo se Občini Zavrč, ker nam je omogočila, da je naša ekipa bila prepoznavna po enotnih majčkah in pokrivalih.

Učenci 4. b

MOJ OČE

Moj oče je star 35 let. Je velik, močan in prijazen, rad pomaga. Ukvarja se z montažo oken. Dela v Avstriji, živi pa v Sloveniji. Ko pride iz službe, je utrujen in se rad uleže na kavč ter zaspi. Doma tudi veliko dela, sesa, briše prah in umiva posodo. Ko opravi delo, si vzame čas zame.

Žan Hrnčič, 4. b

MOJA MAMA

Moja mama je stara 29 let. Je srednje velika in močne postave. Vsako jutro zgodaj vstane in me odpelje v šolo. Po poklicu je maserka. Ima modre oči in svetlo rjavi obraz. Mama ima kratke črne lase. Živi v Hrastovcu 24 h. Rada se igra človek ne jezi se, monopoli in spomin. V prostem času se rada sprehaja v naravi. Ime ji je Mira.

Eva Borak, 4. b

PETER IN NJEGOV PRIJATELJ JURE

NEKEGA DNE JE PETER ŠEL RIBARIT K REKI DRAVI. ZRAVEN RIBARJENJA SI JE POŽVIŽGAVAL IN SEDEL JE NA LEPEM LESENEM STOLU. KO JE RIBARIL, JE ZAGLEDAL SVOJEGA PRIJATELJA JURETA, KI JE VESLAL NA ČOLNU. BILO JE ZELO ČUDNO, SAJ JE JURE BIL SREDI ZIME OBLEČEN SAMO V PULOVER IN HLAČE. JURE JE ZAGLEDAL PETRA IN MU POMAHAL. KO MU JE POMAHAL, SE JE ČOLN ZATRESEL IN JURE JE PADEL V DRAVO. PETER JE HITRO SKOČIL NA POMOČ TER ODPLAVAL K JURETU. JURE JE NAROČIL NAJ SE OPRIME ČOLNA IN POTISNILA STA GA NA KOPNO. KO STA PRIŠLA NA KOPNO, STA ODŠLA DOMOV SE OGRET IN SPIT VROČO ČOKOLADO.

Minea Gabrovec, 4. b

ZIMSKO POPOLDNE

Nekega dne je šel Peter ribarit ob reko Savo. Zunaj je bilo zelo mrzlo, zato se je zelo toplo oblekel. Usedel se je na stol in čakal, da ujame ribo. Mimo njega pa je veslal njegov prijatelj Jure, ki si je kupil nov čoln. Ko je Jure zagledal Petra, je nehal veslati in mu pomahal. V tistem trenutku se je Juretov čoln prevrnil in padel je v vodo. Peter je videl, da je Jure v veliki nevarnosti. Skočil je v vodo in zaplaval proti Juretu. Čoln sta potisnila na kopno. Jure je bil Petru zelo hvaležen in povabil ga je na vročo čokolado.

Leonardo Punčec, 4. b

VŽIGALICE

Nekega dne, ko je Miha prišel iz šole, je poklical svojega sošolca, da bi se igrala. Ko je prišel njegov sošolec Izidor, ga je vprašal, če so njegovi starši doma. Miha mu je odgovoril, da je sam. V dnevno sobo sta se šla igrati z vžigalicami. Prižgane sta metala na preprogo in preproga se je vžgala. Miha in Izidor sta bila prestrašena, Miha je hitro poklical gasilce in povedal, da na Ptujju gori njihova hiša. Gasilci so hitro prihiteli in začeli gasiti požar. Miha in Izidor pa sta hitro skočila z okna na dvorišče.

Miha je povedal, kako je ime očetu in mami, da so ju gasilci obvestili. Naučila sta se, da se nikoli več ne bosta igrala z vžigalicami.

Žan Hrnčič, 4. b

MOJE ŽELJE V POČITNICAH

Moje želje glede počitnic so velike. Vsako leto grem na morje v Split. Letos pa ne vem, kako bo zaradi babičinih zdravstvenih težav. A le upam, da bom lahko šla. Če pa ne bom mogla iti, pa bom počitnice preživela doma. Moja največja želja je, da babica ozdravi. Nato pa, da bi šla na morje, v toplice, k botri in se peljala na letnih saneh. Rada bi dobila novo šolsko torbo, peresnico, nova oblačila, čevlje. Komaj čakam, da bodo počitnice in se mi izpolnijo te skrite želje. S pomočjo moje pridnosti in malo sreče mi bo to uspelo.

Viktorija Kuserbanj, 4. b

ZAKLJUČNA EKSKURZIJA 4. IN 5. RAZREDOV (25. 5. 2012)

Muzej na prostem
Rogatec, v stari
kmečki hiši

Jama Pekel, Šempeter

Otroški muzej
Hermanov brlog, Celje

KAKO UČENCI 5. A SKRBIJO ZA ČISTEJŠE OKOLJE?

Grem v šolo peš in ne mečem smeti naokoli. (Veronika)

Se ne vedem grdo do narave. (Žan)

Grem na sprehod in če vidim smeti po tleh, jih pobrem. (Nejc)

Ločujem odpadke. (Blaž)

Ne smetim po tleh, ne trgam vej in čuvam naravo. (Amadej)

Grem v šolo peš. (Aljaž)

Če vidim smeti, jih pobrem in dam v koš. (Martina)

Varčujem z energijo. (Timi)

Ne hodim sosedi po rožah. (Monika)

Ne onesnažujem podtalnice. (Primož)

Zaprem pipo, ko si umivam zobe. (Anja)

Biološke odpadke mečem na kompost. (Uroš)

Ko se tuširam zapiram vodo. (Viktorija)

Učenci 5. a

RECEPT: MAVRIČNA TORTA

Sestavine:

- strupeno jabolko, zmleto v prah,
- vilinski lasje,
- ščepec zvezdnega prahu,
- voda iz vodnjaka Mladosti,
- 3 jajca čudežne race,
- s teklenička zmajeve lave,
- kocina palčkove brade.

Priprava: strupeno jabolko in vilinske lase dobro premešajte. Pustite nekaj časa stati. Nato dodajte ostale sestavine. Na koncu previdno vmešajte še zmajevo lavo in kocino palčkove brade. Pekač pomažite z mavrico, testo pa nežno položite vanj. Pečemo v pečici, segreti na 1000°. Med peko po testu polivajte raztopljeno maslo. Za torto morate imeti čas, saj se peče 366 dni. Najbolje, da jo okrasite z vilinskimi mavričnimi krili ali s strupenimi jagodami.

Dober tek!

Veronika Polajžer, 5.a

RECEPT: ČAROBNA TORTA

Sestavine:

- ščepec strupene hruške,
- skleda zvezdnega prahu,

- malo čarobnega peteršilja,
- zmajev čokoladni preliv,
- mavrične drobtine z zvezdami,
- grozdni sok.

Priprava: vse sestavine mešamo nad počasnim ognjem in kuhamo en dan. Pekač dobro pomažemo z grozdnim sokom. Ko so sestavine pomešane in skuhane, jih damo v pekač. Pečemo na rahli temperaturi okrog 30°, natanko 1111 ur. Ko se na torti pojavi skorjica, jo prelijemo s čokoladnim zmajevim prelivom. Pečeno posujemo z mavričnimi zvezdami in pustimo na hladnem.

Naj vam tekne!

Viktorija Zadavec, 5. a

PEKA KRUHA

V četrtek smo v šoli pekli kruh. S seboj smo morali prinesiti plastično skledo, gladko moko, kvas, kuhinjski krpi in predpasnik. Najprej smo v skledo dali moko, nadrobili kvas, učiteljica pa nam je dodala sol, malo sladkorja in toplo vodo. Nato smo testo dobro pregnetli, s tem smo imeli veliko dela, saj se je enim testo kar lepilo na roke. Potem smo testo pokrili v posodi in ga dali »kipnit« na topel radiator. Ko je lepo naraslo, smo ga vzeli iz sklede in oblikovali različne oblike: štruce, kolače, žemlje ... Potem smo vse odnesli kuharicam, ki so ga do konca pouka lepo spekle. Potem je vsak svoj kruh tudi poskusil, odnesli pa smo ga domov in razveselili tudi domače.

Amadej Fridl, 5. a

PRAVI PRIJATELJ JE:

Žan: Nekdo, ki ti pomaga v stiski, je vljuden do tebe, ti posodi, če česa nimaš in ti zaželi srečo.

Timi: Je tisti, ki ti pomaga. S prijateljem moraš zelo zelo lepo ravnati!

Primož: Prijazen, me ne »komandira«, ne kriči, se ne tepe in ne norčuje.

Leon: Pravi prijatelj me spoštuje.

Martina: Prijatelj mora biti pošten.

Viktorija: Tisti, ki ne toži, ne laže, ti posodi stvari in ti nikoli ne reče, kar bi te prizadelo.

Nejc: Zvest prijatelj te ne pretepa in ti ne govori grdih besed.

Anja K.: Je tisti, ki je prijazen, se ne prepira s tabo, te ne obtožuje, ti pomaga in spoštuje drugo mnenje.

Anja H.: Prijatelj te ima rad.

Aljaž: Igra se s teboj, te spoštuje, je tudi zvest.

Uroš: Prijatelj ti kaj posodi, se ti ne smeji, te ne zatoži, pogovarja se s tabo in se ti ne laže.

Veronika: Zvest prijatelj mi vedno pomaga, ko sem v težavah, je tudi prijatelj za vedno.

Monika: Prijatelj te potolaži pri nekaterih stvareh.

Amadej: Prijatelju zaupaš in ga spoštuješ.

Učenci 5. a

NAJBOLJ SREČEN SEM, KO:

- dobim stvar, ki si jo želim; (Viktorija)
- me kdo pohvali; (Veronika)
- dobim v šoli pet; (Žan)
- imam nekaj novega; (Uroš)
- sem na računalniku; (Timi)
- dobim 5; (Blaž)
- dobim denar od dedka, mame in atija; (Leon)
- se ne rabim učiti; (Primož)
- ko dobim kakšen evro; (Martina)
- gremo z mamico na izlet; (Monika)
- sem pred računalnikom; (Aljaž)
- se peljem s kolesom; (Amadej)
- sem s prijatelji; (Anja H.)
- ko sem zunaj v naravi; (Nejc)
- skrbim za svoje živali. (Anja K.)

Učenci 5. a

TO NI VEČ HIŠA, TO JE SMETIŠČE

(domišljijski spis)

Nekoč je živela zelo nehygienična družina. Odločili so se, da ne bodo več pospravljali.

V tej družini so živeli Tina, oče in mama. Vedno, ko so pojedli kosilo, mama ni pomila posode niti je pobrisala ali zložila v predale. Po kuhinji je ležala umazana posoda, v dnevni sobi umazana oblačila, omara s spominki je bila tudi razmetana. V kopalnici je smrdelo iz odtokov, po tleh so bile prazne tube mila, šampona in paste. V vseh sobah je bil katastrofalen nered. Da o tem, kakšna je bila hiša zunaj, ne govorimo; fasada je bila spokana, vse je bilo zaraščeno, zelenjava na vrtu pa že zdavnaj uvela. Vsak, ki je šel mimo se je moral obrniti stran.

Tina tega ni več mogla prenašati. Poskusila je prepričati starše, da v hiši tako smrdi, da ne more več spati, a starša sta jo poskusila prepričati, da se bo že še navadila. Zjutraj, ko bi morali iti v službo in šolo, avta iz garaže niso dobili, saj je bilo toliko smeti. Sklenili so, da bodo šli peš. Tega Tina res ni mogla več gledati. Sklenila je, da bo tej mori naredila konec. Zato je po šoli šla v trgovino z malimi živalmi in ker sta se oče in mama zelo bala glodalcev, je kupila kar celo podganjo družino. Ko je prišla domov, jo je spustila v eno od razpok v steni. Potem je šla k mami in očiju ter jima povedala, da so v sobi podgane. Ko sta to slišala, je mama rekla: „Ježeš, kaj naj naredimo?“ Oče pa: »Joj, prejoj.« Tina je rekla: „Najbolje, da pospravimo, potem pa jih bom jaz spustila v naravo. Saj nered privlači vso zalego.“ Oče in mama sta se strinjala. Tina in mama sta se lotili pospravljanja po hiši, oče pa je zunaj urejal fasado in vrt.

Kmalu je bila to najlepša hiša v soseski in vsi so jo rade volje pogledali, ko so šli mimo.

Veronika Polajžer, 5. a

MOJA SOBA ČEZ 22 LET

(domišljijjski spis)

Moja soba bi bila polna vode. Vhod v sobo bi bil velik tobogan ali skakalnica. Ko bi vstopili, bi dobili škrge, plavalno kožico in plavuti. Namesto postelje bi spala v veliki školjki, za blazino bi imela vijoličasto spužvo, za odejo pa prav tako vijoličasto morsko solato. V sobi bi bil tudi časovni stroj, čarobna krogla in ogromen, zlat teleskop. Če bi pogledala skozi teleskop, bi namesto vesolja, zvezd in planetov videla roza in vijolične mehurčke. Razen tega bi se v sobi nahajal še najsodobnejši računalnik in televizor. Sredi sobe bi bil moder krog, ki bi izpolnjeval želje.

Veronika Polajžer, 5. a

PAPIGA PAPA

Papiga Papa v zlati kletki živi,
v njej se šopiri in veselo žvrgoli.

Ko pa jo Amadej iz kletke spusti,
jezno jo pogleda in ji govori:
„Papa, ne otresaj perja naokrog,
Pap,a ne deri se zelo,
Papa, ne grizi za uho,
Papa, ne ščipaj me močno!
Papa, ne letaj k oknu,
Papa, izogibaj se mačku,
Papa, glej naprej,
Papa, daj se malo nasmej.
Papa, ne letaj tako zelo,
saj lahko te v kletko zapro!“
Tako papiga živi v svoji zlati kletkici.

Amadej Fridl, 5. a

RESNIČNI DOGODEK

Bil je lep sončen dan. Z mamico in atijem smo bili zunaj in se pogovarjali. Ker mi je postalo dolgčas, sem rekel atiju, če se greva loviti. Ati je bil za igro. Bilo je zelo zabavno, saj sem se mu spretno izmikal. Lovila sva se kar nekaj časa, nato pa se je pripetila nesreča. Spotaknil sem se ob atijevo nogo in nesrečno padel na desno ramo. Moram priznati, da me je rama zelo bolela. Tudi ati in mami sta se prestrašila, da sem si kaj polomil. Zato sta me peljala k zdravniku. Zdravnik nam je povedal, da ni nič zlomljeno in da sem se samo močno udaril. Odšli smo domov.

Mami mi je samo rekla, da do takrat, ko se bom ženil, bo vse minilo.

Nejc Kralj, 5. a

OPIS DOMAČEGA KRAJA DOLANE

Dolane se nahajajo v občini Cirkulane. Je naselje, ki leži v spodnjem delu doline potoka Bele. V dolini so večinoma travniki in njive. V Dolanah je približno 53 hiš.

Ko se pripeljemo čez most v Dolane, na skali opazimo grad Borl. Ta je imel v preteklosti veliko vlogo. Po reki Dravi je potekalo splavarjenje, tu je bilo tudi pristanišče in postajališče za splavarje. Na gradu je kapela sv. Trojice. Še preden pa

prispemo na grad, pa ob cesti opazimo ostanke kužnega znamenja, ki je bilo postavljeno, ker je tu nekoč razhajala kuga. Drugi dve znamenitosti Dolan sta Klinčev križ in Habianekova kapela. Obe znamenitosti stojita ob cesti Dolane-Cirkulane. Postavljeni sta bili ob zaobljubi gospodarjev, ob srečni vrnitvi iz vojske. Moram povedati, da sta v naših gozdovih dva bunkerja, ki sta v času vojne nudila zatočišče prebivalcem našega kraja. V Dolanah je tudi tovarna, ki je bila zgrajena leta 1976. Sprva se je imenovala Olga Meglič, danes pa se imenuje ADK. Zraven tovarne, ki nudi delo prebivalcem našega kraja, pa imamo ob reki Dravi še gostišče, vinoteko, butik usnjenih izdelkov, mesnico in trgovino.

To je opis lepega kraja Dolane, kjer živim.

Nejc Kralj, 5. a

OPIS MOJEGA KRAJA

Občina Cirkulane je bila ustanovljena 1. 3. 2006. Grb občine je narobe obrnjeno sidro, ki predstavlja rečni prehod.

Naša občina se začne čez most reke Drave, ki je bil na novo zgrajen med letoma 1977–1978. Takoj, ko prestopimo reko Dravo, vidimo grad Borl, ki je eden najstarejših gradov na Štajerskem. Ko se peljemo po cesti, vidimo na hribu lepo urejeno cerkev sv. Ane v Velikem Vrhu, ki je bila zgrajena v 17. stoletju. Današnja podoba Cirkulan je oblikoval potok Bela s svojim pritoki Belico, Dugo in Gradiškim potokom. Griči v tem okolišu segajo do 300 m visoko. Najpomembnejša gospodarska panoga je vinogradništvo. V središču občine se nahajajo šola, pošta, trgovina, dvorana in cerkev sv. Barbare.

Vesel sem, da imamo v naši občini čisto vse, kar potrebujemo, ter da sem doma v tako lepem kraju. Lepo je biti Belan.

Primož Kranjc, 5. a

KOLESARČKI

V petek, 8. 6. 2012, smo na naši šoli izvajali program prometne vzgoje za mlajše. Namen programa je, da otroke preko igre na neprisiljen način poučimo, kako se vesti v prometnem okolju. Učenci in otroci iz vrtca smo bili postavljeni v vlogo voznika štirikolesnika na nožni pogon. Doživljali smo dogodke kot jih opaža in zaznava voznik v prometu. Prav tako so bili učenci postavljeni v vlogo pešca, ki mora pravilno prečkati prometno cestišče na poligonu. V vlogi voznika sem užival, saj sem moral neprestano upoštevati prometne predpise in opazovati avtomobile, da se v koga nisem zaletel in povzročil nesreče.

V imenu učencev se zahvaljujem Svetu za preventivo in vzgojo v cestnem prometu na občinski ravni, da so nam omogočili ure vožnje.

Marko Vidovič, 5. b

KOLESARSKI IZPIT

Tako kot vsako leto v petem razredu, je tudi letos naša generacija opravljala kolesarski izpit. Zbrali smo se v četrtek, 14. 6. 2012, na šolskem dvorišču. Izpita sva se zelo veselila, saj sva zaupala vase in v najino znanje. Najprej nam je gospod policist Robert Ovčar pregledal kolesa, če so tehnično brezhibna. Vsi vozniki tehnično brezhibnih koles so dobili nalepko „varno kolo“. Sledila je še vožnja po cesti in spretnostna vožnja na poligonu.

Izpitna komisija nas je pohvalila. Gospod Lorbek nam je na koncu še zaploskal in izročil čokolade ter odsevne telovnike za varno udeležbo v prometu. Za to pozornost zahvala Svetu za preventivo v cestnem prometu Zavrč.

Alex Žnidarič in Kevin Vesenjaka, 5. b

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI 2012

Napočil je čas, da gremo v težko pričakovano šolo v naravi na Vogel. V ponedeljek, 27. 02. 2012, smo se peti razredi zbrali pred šolo ob 5.45. Malo smo počakali na avtobus, se poslovili od staršev in se veseli odpeljali proti Bohinju.

V Lukovici smo se ustavili in pozajtrkovali. Nato smo se odpeljali proti ČŠOD Bohinj. Vožnja je trajala tri ure, ker je naš voznik Zvonko stopil na plin. Med potjo smo videli Blejsko jezero. Ko smo prispeli, smo se preoblekli in radovedni odhiteli na bele strmine. Čez dan smo se udobno namestili v sobe. Zvečer ob 22. uri smo legli in utrujeni zaspali. Vstajali smo ob sedmi uri, nato smo imeli jutranjo telovadbo. Po zajtrku smo odšli na smučišče. Ob 13. uri smo se spustili z gondolo v dolino. V dolini je bil naš dom. Po kosilu smo se sprehajali, v sredo pa smo odšli plavat v vodni park Bohinj. Dnevi so minevali prehitro in naenkrat je bil petek, ko smo pospravili potovalne torbe in se poslovili od 14 smučišč na Voglu, kjer smo se naučili smučati ali pa znanje smučanja nadgradili. Po 15. uri smo krenili proti domu.

V Zavrču smo bili ob 18.30. Poslovili smo se od učiteljice Sonje. Vedno se bomo z veseljem spominjali šole v naravi in se mogoče kdaj v prihodnosti vrnili po lepe spomine na Vogel.

Nika Fijan, 5. b

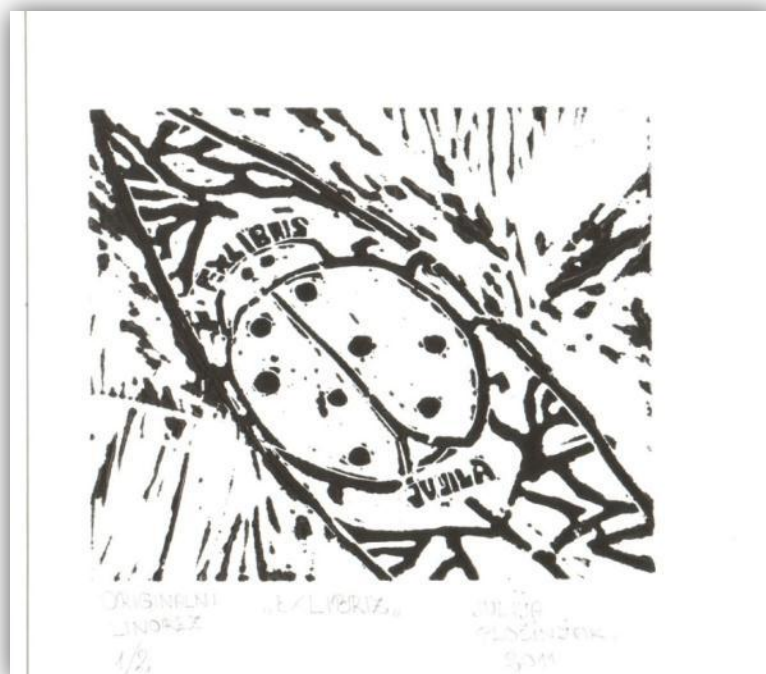
SKUPAJ NA POHODU

Planinci iz Zavrča smo se 14. 1. 2012 zbrali pred trgovino Haložanka. Skupino smo sestavljali učenci naše šole in starejši odrasli pohodniki iz Planinske sekcije Zavrč. Na železniški postaji so na naš avtobus vstopili še planinci iz Planinskega društva Ptuj. Pohod je vodila ga. Hermina Golc.

Naša pot se je začela z usvojeno prvo kontrolno točko na Grmadi. Grmada leži na 462 m nadmorske višine. Tukaj sem si kupil knjižico in v njo odtisnil prvi žig. Pot se je nadaljevala po gozdu. Na poti je bilo veliko listja, zato smo morali paziti, kam stopamo. Druga kontrolna točka je bila na gradu Vurberg. Tam smo imeli postanek, se namalicali ter uživali v razgledu po okolici vse tja do Pohorja. Tretja kontrolna točka je bila pri nekdanji gostilni. Tu so nas postregli z njihovimi dobrotami. Če je kdo želel, si je lahko kupil njihove izdelke. Jaz in prijatelji smo se tukaj nekaj časa igrali in lovili. Pot smo nadaljevali po asfaltirani cesti vse do ptujskih toplic. Ta del poti je bil izredno dolg, a na srečo so bili ob meni Jaka, Igor in Martin. Med potjo smo si krajšali čas s pripovedovanjem šal. Od zadjega postanka do term Ptuj je naša pot trajala eno uro in štirideset minut. Ko smo prispeli do zadnje točke, smo si spočili v hotelu Grand hotel Primus in odtisnili zadnji žig. Nato je pripeljal avtobus in odpeljali smo se domov. Bil je zelo zanimiv in lep dan.

Alex Žnidarič, 5. b

POLNI PRIČAKOVANJ IN ŽELJA PO ZNANJU STOPAMO V VIŠJE RAZREDE

Julija Plošinjak in Klara Bedrač, 9. a

KDO JE ONA?

Kdo s poljubom sladkim zjutraj me zbudi?
Kdo mi skuha čaj, zajtrk naredi?
Kdo je ona, ki ves dan se trudi, da mi je lepo?
Kdo je ona, ki zvečer zraven mene, utrujena,
v toplo posteljo hiti?
Kdo me potolaži, če mi je hudo?
To je moja ljuba mama,
želje vse izpolni, rada me ima!

Hvala ti za vse, kar storila si zame,
v mojem srcu za vedno si le ti,
ko si ob meni ali ko te ni.
Zahvalim soncu se za cvet,
a tebi, draga mama, ker ves moj si svet.

Zato želim si,
naj bo tvoj praznik poln sreče in sanj,
naj vsak dan za naju mamic bo dan.

Ema Vuk, 6. b

ŠKORNJI

Škornji po cestnih lužah škornjajo v korake obuti,
za nič na svetu ne znajo čofotati okoli sezuti.

S škornji koraki preizkušajo razne hoje
in zmerom škornjajo v parih, nikoli v troje.

Le včasih kakšen kar sam po eni nogi skaklja
ali pa vržen vstran debelo zija.

Med škornji se hitro spoznajo najbolj možati –
taki škornji imajo škripalnik v podplatih.

Ema Vuk, 6. b

V letošnjem šolskem letu smo se učitelji in učenci obeh šol udeležili vseslovenske akcije Očistimo Slovenijo v enem dnevu. Nekateri učenci so temo uporabili kot vir za literarno ustvarjanje.

SMETKO IN SMETKA OPOZARJATA

SMETKO: Zdravo, Smetka!

SMETKA: Lepo pozdravljen!

SMETKO: A veš, da je danes prav poseben dan?

SMETKA: Ja, seveda. Že dolgo se govori o tem. Danes je čistilna akcija **OČISTIMO SLOVENIJO V ENEM DNEVU, 2012.**

SMETKO: Greva in se jim pridruživa!

SMETKA: Pridi, greva!

SMETKO: Glej, nekdo odlaga smeti kar tako. A ne ve, da jih je treba dati v koš?

SMETKA: Pridi, greva ga opozorit.

SMETKO: Dober dan. A veste, da s smetmi onesnažujete okolje, torej vodo, zrak in da se zato marsikdo slabše počuti?

MLADENIČ: Oprostite, pozabil sem.

SMETKA: Že dobro. Napake se lahko vedno popravijo.

SMETKO: Pridi z nama, da bomo skupaj očistili našo okolico, v družbi nam bo bolj prijetno.

MLADENIČ: Z veseljem vama pomagam. Pojdim!

Nato so skupaj očistili okolico. Smetko in Smetka pa sta še naprej opozarjala ljudi, ki odlagajo odpadke na divjih odlagališčih in tako skrbela za lepši in bolj zdrav planet.

Mihaela Kokot, 6. b

SMETKO IN SMETKA

Smetko in Smetka ob cesti sedita
in ob pogledu na onesnaženo naravo skoraj omedlita.

»Čistilno akcijo bi res potrebovali,«

reče Smetka,

ampak kot bi govorila skali.

Mimo pripelje avto

in vse zasmradi,

iz avta prileti papirček

in Smetko v glavo ga dobi.

Smetka se zamisli in zgrozi,

tak odnos ljudi jo močno zaboli.

Monika Liber, 6. b

SMETEK IN SMETKA SE POGOVARJATA

SMETKA: Pozdravljen, Smetek!

SMET: Pozdravljena, Smetka!

SMETKA: Kako se počutiš danes?

SMET: Veš, danes sem zelo vesela in dobre volje.

SMETKA: Zakaj pa si tako vesela?

SMETEK: A ne veš, da je danes čistilna akcija?

SMETKA: O, na to sem pa pozabila.

SMETEK: Ti se boš udeležila te akcije?

SMETKA: Ne vem, saj to ni nič zanimivega. Samo hodiš in pobiraš smeti. Kakšna beda!

SMETEK: Veš, jaz pa mislim, da je ta akcija zelo v redu.

SMETKA: (*Radovedno vpraša*) Zakaj misliš, da je v redu?

SMETEK: Ja, očistili bi Slovenijo. In, ko bo čista, bo tudi zrak čistejši in narava bo bolj prijazna.

SMETKA: Veš, da to sploh ni slaba reč. Tudi jaz se je bom udeležila.

SMETEK: Končno si prišla k pameti.

SMETKA: Sem pač potrebovala več časa. Ne bodi nesramen.

SMETEK: Zdaj pa moram iti, ker me mama že čaka.

SMETKA: No, potem pa se vidiva na čistilni akciji.

SMETEK: Se že veselim. Malo se bomo družili in hkrati naredili veliko koristnega. Do takrat pa adijo!

SMETKA: Adijo!

Nina Potočnik, 6. b

INTERVJU Z ZNANIM SLOVENCEM – JOŽETOM ČINČEM

Moje ime je Miran Pohorec in obiskujem 6. b razred osnovne šole Cirkulane-Zavrč. 29. 09. 2011 smo imeli dobrodelni koncert ob dnevu šole. Povabljenih je bilo veliko gostov, tako da je bilo veliko nastopajočih. Vsak od nastopajočih je imel svojo nalogo. Moja naloga je bila, da sem intervjuval g. Jožeta Činča.

Ko sem videl g. Jožeta Činča, me je nemudoma zajela velika trema. Strah me je bilo in zdelo se mi je, kot da sem pozabil vsa vprašanja. Nato je sledil intervju. G. Činč se je zelo potrudil, da je mojo tremo zmanjšal, saj je povedal vic iz časa, ko je hodil še v osnovno šolo. Naenkrat je vse postalo bolj sproščeno in zanimivo, saj je bil vsak njegov odgovor takšen, da smo se od srca nasmejali. Medtem ko je intervju potekal, sem se tudi jaz sprostil in spraševal različne stvari, ki so me zanimale. Povprašal sem ga o športu in odgovoril mi je, da se je udeležil nogometne tekme med Zavrčem in Mariborom in da je bil presenečen nad izidom tekme. Dodal je še, da sta obe ekipi igrali zelo dobro, kar mi je bilo v ponos, saj sem doma iz Zavrča. Bližal se je tudi konec intervjuja, zato sem se mu lepo zahvalil za čas in za vse besede, ki nam jih je namenil. Sledili so tudi drugi nastopajoči in privedli dobrodelni koncert ob dnevu šole do konca.

Moje mnenje o samih pripravah in nastopu, ki je prišel prehitro, je, da sem se imel neizmerno lepo, užival sem, kolikor se je le dalo. Vesel sem bil, ker sem lahko sodeloval in imel priložnost govoriti z g. Jožetom Činčem. Želim si, da bi se takšne stvari dogajale večkrat, saj smo se med seboj družili, se zabavali in se imeli lepo ter se seveda od srca nasmejali.

Miran Pohorec, učenec 6. b

MOJE SREČANJE Z JOŽETOM ČINČEM

Nekega dne mi je učiteljica Irena sporočila, da potrebuje dva novinarja, ki bosta imela intervju z g. Jožetom Činčem. Kot prvi novinar je bil izbran moj prijatelj Miran Pohorec. Sam sem kljub začetnim dvomom sprejel vlogo drugega novinarja, saj je to zelo redka priložnost in sedaj, ko gledam nazaj na ta dogodek, lahko iskreno rečem, da mi ni žal.

Jože Činč je v slovenski javnosti znan predvsem kot zmagovalec Big Brotherja slavnih, radijski moderator, član skupine D'Kwaschen Retashy in trenutno kot komentator oddaje Kmetija išče lastnika. Predstavljal sem si ga kot zelo spontanega, iskrenega in predvsem kot človeka, ki je vedno za »hec.« Na nastop smo se pripravljali med poukom slovenščine in še posebej dan pred proslavo na generalki. Na dan dogodka sem se zbudil rahlo živčen, a sem z nekaj vajami tremo odgnal in se popolnoma osredotočil na intervju. Odšteval sem minute, medtem ko je potekala prireditev in končno je nastopil dolgo pričakovan trenutek. Intervju se je začel.

Z Miranom sva našega častnega gosta, ki sta ga, kot pravega zvezdnika, spremljala dva varnostnika: Martin Kokot in Daniel Borak, spraševala o raznih temah. Tako nam je v pristni prekmurščini zaupal, da ni prvič v Zavrču, saj je že bil v naših krajih na nogometni tekmi, pokomentiral je uspeh završkih nogometašev in podal svoje mnenje o trenutnem dogajanju pri nas in po svetu. Intervju je foto-dokumentiral mladi fotograf Jan Težak. Gospod Jože je bil prijazen in nasmejan čez celoten intervju in na koncu je obljubil, da v Zavrču prav gotovo ni zadnjič. Bil je tudi vidno navdušen.

Bila je res posebna izkušnja in rad bi se zahvalil vsem, ki so mi pomagali in me spodbujali. Še posebej hvala učiteljici Ireni, ki mi je ponudila to priložnost in mi je pomagala na vsakem koraku.

Timotej Trančar Kokot, 6. b

MOJ OBISK V CIRKUSU

Nekega dne sem šel s starši in bratom v cirkus. Fotografiral sem se z majhnim tigrom in psom novofundlancem. Bil je prav prisrčen. Videl sem tudi krokodile, kače, velikega tигра in seveda klovne. Bili so pisani in smešni. Tiger je skakal čez ognjeni obroč, sloni so plesali, klovni se je vozil s kolesom, ki ima samo eno kolo, bizoni so se vrteli v krogu drug za drugim in tako naprej. Vsi so izvajali nekaj zanimivega.

Najbolj pa me je presenetilo, ko sem izvedel, da je klovnu ime Đani – tako kot meni. Tudi sam velikokrat ušpičim kakšno norčijo in tako nasmejim prijatelje okoli sebe.

Rad bi, da bi večkrat obiskali cirkus, saj mi je bilo super.

Đani Kolmačić, 6. b

Z AVTOBUSOM V BELO KRAJINO

25. 5. 2012 smo se 6. razredi skupaj odpravili na enodnevni izlet v Belo krajino. Pot do tja je minila zelo hitro, saj smo se na avtobusu zabavali, smejali in se veselili novih spoznanj ter se pogovarjali, kakšna pričakovanja ima kateri od nas.

Ko smo prispeli v Belo krajino, smo si najprej ogledali muzej s starinami, ki mi ni bil preveč zanimiv. Nato je sledil ogled drugega muzeja s starim strelnim orožjem, s katerim smo se tudi malo poigrali, kar se mi je zdelo precej zanimivo, saj so to orožje uporabljali že naši predniki. Sledil je prosti čas za kosilo ter nakupovanje raznih

spominkov, okraskov in razglednic. Za konec smo si ogledali še cerkev, nato smo se odpeljali domov.

Domov smo prispeli v poznih popoldanskih urah. Na samem izletu sem se imel zelo lepo, saj je bilo zelo zanimivo in kar je najbolj pomembno – zelo razgibano. Naj še povem, da sem se naučil veliko novega in se veselim naslednjega skupnega izleta.

Miran Pohorec, 6. b

V šolskem letu 2011/2012 smo se z učenci prijavi na kar nekaj zanimivih literarnih natečajev: Mladi pustolovec, Evropa – jaz tebi mladost, ti meni radost in Moja rodna domovina. Slednji naslov je številne učence spodbudil, da so ustvarjali pesniška in pripovedna besedila na to temo.

SLOVENIJA, MOJA DEŽELA

„Živé naj vsi naródi,
ki hrepené dočakat' dan,
da, koder sonce hodi,
prepir iz svéta bo pregnan,
da rojak
prost bo vsak
ne vrag, le sosed bo mejak!“ (France Prešeren)

Slovenija, moja preljuba in prečudovita dežela. Z ene strani morje, z druge pa prečudovita pokrajina vinogradov, ki je ena izmed najlepših in najbolj priljubljenih dežel v Evropi. Vsaj jaz jo vidim tako. Rodil sem se na Ptuju in sedaj živim v Halozah. Ko sem bil še mlajši, sem imel zelo rad to pokrajino ob Dravi. Zdaj, ko sem že malo starejši, pa pomagam znancem in drugim sorodnikom v vinogradu. Ponosen sem, da sem Haložan! O lepotah vinorodnih krajev govori tudi naslednja pesem:

„En hribček bom kupil, bom trte sadil,
prijat'le bom vabil, še sam ga bom pil.
Za stare, za mlade, za luštne ljudi –
za vsakega trta rodi.

Tam gori za hramom en trsek stoji,
je z grozdom obložen, da komaj drži.

Za stare, za mlade za luštne ljudi –
za vsakega trta rodi.“

Seveda Haloze niso edina pokrajina v Sloveniji, ki ima naravna bogastva kot so vinogradi, npr. Kras ima kraške pojave, na Primorskem imamo klife (visoke obalne stene merijo tudi do 100 m). Torej je Slovenija dežela tisočih naravnih čudes, ki jih moramo ohraniti in ne zapustiti! V Sloveniji so se rodili tudi številni pisatelji in pesniki kot so Ivan Cankar, Prežihov Voranc, France Prešeren, Tone Pavček in številni drugi, ki se lahko primerjajo z ostalimi evropskimi avtorji (v uvodu je zapisana državna himna, sedma kitica Zdravljice). Vsi ti avtorji so znani kot veliki domoljubi, ki so ljubezen do domovine prenesli v svoja besedila. France Prešeren je najbolj znani slovenski pesnik, ki je v svoje pesmi prelil čustva, ki so ga vezala na njegovo rodno domovino.

Meni osebno domovina pomeni nekaj, česar ne moreš izbrisati iz srca, saj je domovina ena in edina – tako kot mama.

Klemen Ivančič, 7. b

MOJA DOMOVINA

Imenuje se Slovenija –
to vsi vemo.

Še pred vrtcem nam govorijo:

»V Sloveniji je res lepo.«

Ta naša ljuba domovina
na globusu sveta res je pika,
a tej naši kokoški
marljivost, delo sta odlika.

Pomembno je le to,
da se med seboj razumemo,
pa naj bo to prekmursko,
koroško ali štajersko.

Lahko tudi več jezikov govorimo,

tako hitro se učimo.

Pa tako majhni smo;
v treh urah našo domovino
prevozimo,
če to le hočemo.

V moji domovini so gore, reke,
jame in potoki
in tudi majčkeni otoki.
Gradovi, cerkve hribčke nam krasijo,
tu mladi, stari s pesmijo živijo.
Ceste so speljane križem kražem;
pokaži dobro voljo
pa ti vse razkažem!

Veste, moja domovina ni »kokoška«,
moja dežela je eno veliko srce
in ponosen sem,
da sem del nje.

Aljaž Lozinšek, 6. b

MOJA RODNA DOMOVINA

Spominjam se gospe, ki je živela v tujini. Med prazniki se je pogostokrat vračala v svojo rodno domovino Slovenijo. Večkrat mi je govorila: „Najlepše je tam, kjer je tvoja rodna hiša.“ Sprva je nisem razumela. Mislila sem si, da je drugod po svetu tudi lepo, mogoče še lepše; imajo različne znamenitosti, kulturo, pokrajinske danosti. Ko je naslednjič prišla na obisk, sem jo vprašala, zakaj tako meni. Ko mi je razlagala, mi je odprla oči. Mi imamo gore, morje, svojo kulturo ter praznike. Mogoče se zdaj tega ne zavedamo, vendar ko nas bo življenjska pot zanesla v tujino, bomo pogrešali to,

kar je naše. Ko smo doma, tega ne znamo ceniti, ko odidemo drugam, pa spoznamo, kaj smo izgubili.

Zaupala mi je tudi dogodek, ko se je poslavljala od svoje matere, ko je odhajala v tujino. Objela je mater in ji segla v roko ter dejala „Vedi, mati, da se ne bom tako hitro vrnila, ker je tam najlepši kotiček sveta in mi ne bo nič manjkalo.“ Mati je samo zmajala z glavo in rekla: „Še žal ti bo za te besede!“ Ni se zmenila za te besede, ampak je ponosno odhajala v nov svet, ki ga še ni poznala. Čez nekaj mesecev je ugotovila, da je mati imela prav. V sebi si je govorila: „Naslednjič, ko jo vidim, ji bom rekla, da je imela prav.“ Vendar tega ni storila nikoli. Zdaj se ji para srce iz dneva v dan. S svojimi besedami je izdala svojo mater, svojo domovino. Nekoč so se borili, jokali, molili za to zemljo. Nekaterim mladim pa danes domovina pomeni le malo in to je zelo žalostno.

Gospa se je vrnila domov in sedaj je presrečna.

Ana Ropič, 9. b

MOJA RODNA DOMOVINA

Ta svet velik je zares,
svet z ogromno lepih je čudes,
vendar tam pod Halozami nekje
slovensko bije mi srce.

Ta naša lepa domovina,
težka je njena zgodovina.
Preteklo veliko je krvi,
da zdaj slovenski narod tu živi.

A kaj, ko veliko je ljudi,
ki se jim narod nepomemben zdi,
saj ne zanimajo jih solze naših žena,
ki za domovino izgubile so moža.

Ta dežela naša je čudovita,
v naravo vsemogočno je povita.

Vsak naj jo spozna,
Slovenija, to moja je deželica.

Ema Vuk, 6. b

MOJA RODNA DOMOVINA

Ta kokoška se mi smeje
in vrabček že čeblja z veje,
da v Sloveniji pridne ljudi imamo
in da se kar tako ne vdamo.

Slovenija je kot zlata pesem,
ki srce ti vedno prebudi.
Čeprav majhna je kot pika,
je zame kot najbolj dragocena slika.

Vedno rada sem jo imela
in v senci pod brajdami rada kaj zapela.
Mest ima še kar veliko,
in vsako lepo je razvito.

Glavno mesto je Ljubljana,
ki nikdar ni zaspana.
Tam trušč je in veselje,
za vsakogar se kaj zamelje.

Slovenija je res kot dama
z obleko mavrično obdana,
ponosna, vdana –
to čutim jaz
in vem, da nisem sama.

Monika Liber, 6. b

»MOJA RODNA DOMOVINA«

Učenci 9. a so pri pouku slovenščine pisali spis na temo natečaja »MOJA RODNA DOMOVINA«. Namen natečaja je, da učenci spregovorijo o ljubezni, spoštovanju in razumevanju do sočloveka, kako srečni so v domovini, v kateri so se rodili, kako spoštujejo materni jezik in ga želijo ohraniti.

Nekaj razmišljanj smo izbrali za objavo v šolskem časopisu. Pa pogledjmo, kako so o domovini razmišljali Uroš Cesar, Valerija Gabrovec, Manja Kojc in Žan Brlek.

Moja domovina je po velikosti majhna, a kljub temu velika. Bogata je z gozdovi, gorami, hribi, jezeri, imamo pa tudi morje. Razdeljena je na več regij, v katerih govorimo različna narečja. Vsaka pokrajina ima značilno kulinariko, npr. v Prekmurju je znana prekmurska gibanica, v Halozah in Prlekiji imamo tunke in vino, ...

Slovenci smo lahko ponosni na naše športnike, saj po svetu širijo dober glas o Sloveniji. Imamo velike ljudi, na katere smo lahko še posebej ponosni. Govorim o pesniku Francetu Prešernu, Primožu Trubarju, Ivanu Cankarju in še bi lahko našteval. Ohranjamo kulturno dediščino, ki se prenaša iz roda v rod. Žal pa v zadnjem času opažam, da so nekatere obrti, značilne za našo domovino, tudi izumrle. Slovenci imamo svoj jezik, ki smo ga v preteklosti skoraj izgubili. Ponosni smo lahko na generala Rudolfa Maistra, ki mu ni bilo vseeno, kakšna bo usoda naše domovine in seveda slovenskega jezika. Ponosen sem, da se je slovenščina obdržala do današnjih dni, saj je to moj materni jezik. Tudi narečja, ki ga govorimo, se ne smemo sramovati. Mladi zelo radi v svoji govorici uporabljamo slengovske in prevzete besede. Truditi bi se morali, da bi govorili lep materni jezik. Tudi pogovori po mobitelu prinašajo nove besede, ki ne spadajo v naš jezik. Le tako bi ohranjali lepo slovensko besedo. Rodno domovino imam rad, ker v njej živimo prijazni ljudje, ki jim spoštovanje do drugih ni tuje. Želim si, da bi bilo med ljudmi čim manj nestrpnosti in veliko spoštovanja med mladimi in starejšimi. Mladi bi lahko večkrat priskočili na pomoč starejšim, še posebno tistim, ki so zaradi bolezni nemočni.

Srečen in zadovoljen sem, da živim tukaj, v naši lepi, prelepi domovini.

(Uroš)

Moja rodna domovina je Slovenija. Je ponos Slovencev in marsikatera država ji lahko zavida. Moja država je res zelo majhna in nekateri narodi je še vedno ne poznajo. Slovenija je na nek način čudežna dežela, zelo raznolika, kar privablja radovedneže, turiste, ki se pridejo k nam spočit. Posebno mesto ima pri nas zimski turizem in tudi naši športniki s smučkami ali katero drugo disciplino podirajo rekorde. Slovenija ima

prečudovite kraje, narava nas je obdarila z bogastvom gora, hribov, rek, jezer, pa tudi z morjem.

Mesta in vasi, kot so na primer naše Cirkulane, so manjša, a vredna vsakega koščka zemlje. Mladi Haložani se v domačem kraju izšolamo in se zaposlimo v bližnjih mestih. Izseljevanja iz revnih Haloz ni več toliko kot nekoč, saj so tudi naše Haloze postale razvite. Haloški človek ima danes v primerjavi s preteklostjo vse pogoje za dostojno življenje. V Halozah je razvito vinogradništvo, v zadnjem času pa tudi čebelarstvo. Tako kot v drugih krajih, tudi mi govorimo svoje narečje, haloško. Včasih so se svojega narečja domačini sramovali, danes ni več tako. Zavedam se, da smo ravno mladi tisti, ki moramo ohranjati naš materni jezik, to je slovenščino, in seveda tudi narečje, za kar nam bodo naši potomci še hvaležni.

Slovenija je mogoče majhna po velikosti, ima pa veliko »srce«. Ponosna sem na svojo domovino in je ne bi zamenjala za nobeno drugo.

(Manja)

Kaj je domovina? To je nekaj, kar se z besedami težko opiše, je tisto, kar čuti vsak izmed nas. Moja domovina je Slovenija. Je majhna, a zelo velika po kulturni dediščini. Marsikdo niti ne ve, kaj je kulturna dediščina. To je tisto, kar so ohranili ljudje pred nami in nam to zapustili. Tako so se ohranile različne znamenite stavbe, spomeniki, pesmi in pripovedi, značilne jedi, šege in navade. Na to moramo biti Slovenci zelo ponosni. Tudi sama sem ponosna na našo kulturno dediščino, veliko pa se o tem naučim tudi v šoli. Spoznavam pesmi, pravljice, pripovedke, ki so nam jih zapustili naši pesniki in pisatelji. Hvaležna sem našemu velikemu pesniku, Francetu Prešernu, saj je njegova pesem Zdravljica danes naša državna himna. Mladi se še posebej moramo potruditi za ohranitev našega knjižnega jezika, saj v svoji govorici uporabljamo veliko slenga, pa tudi prevzetih besed iz tujih jezikov.

V moji rodni domovini srečamo ljudi, ki so prijazni in jim ni vseeno, kakšna bo usoda naše države v prihodnosti. Spet drugi niti ne pomislijo na to, kaj jim domovina pomeni.

V Sloveniji skrbimo tudi za čisto naravo in okolje. Akcija »Očistimo Slovenijo v enem dnevu« je zelo pomembna. Te akcije se tudi sama udeležim. Žalostna sem, ko vidim, kaj vse ljudje odlagajo v naravno okolje. Če bi se vsi udeležili te akcije, bi se odnos do narave spremenil. Naravo imam zelo rada. Ko se sprehajam, opazujem gozdove, travnike, potok, cvetlice, živali in v srcu postanem dobre volje. Narava me sprosti in v njej se dobro počutim.

Domovino bom vedno ljubila in jo spoštovala, saj tudi pregovor pravi: »Samo neumen ptič se sramuje lastnega gnezda!«

(Valerija)

Slovenija, moja domovina, je prekrasna dežela, saj ima glede na njeno geografsko majhnost zelo veliko zanimivosti. Še posebno zanimiv je naš jezik, slovenščina, ki ima tudi dvojino. Žal pa materni jezik mladi vse manj spoštujejo in uporabljajo v svoji govorici sleng in prevzete besede.

Slovenci smo lahko ponosni na naravno bogastvo, ki nam ga naša domovina ponuja. Imamo morje, gorovja, jame in marsikaj, kar druge države nimajo. Največji problem v naši družbi se mi zdi nevoščljivost, po kateri smo Slovenci kar znani, saj lahko na to temo prisluhnemo marsikateri šali. Mislim, da bi kot narod morali držati skupaj, sodelovati, si pomagati, drug drugemu žetati najboljše ter znati privoščiti uspeh.

(Žan)

MOJA DOMOVINA

Oh, gore; visoke, trdne, močne
vzpenjate se do oblakov vsemogočne
in ko sonce vas poboža,
se prebudi vaš zaklad – planinska roža.
Majhne hiške pri vas stojijo,
po planinah krave in ovce se podijo,
ampak šele, ko hladni vetrič zapihlja,
opaziš pravi čar gora.

Oh, Haloze, moj rodni kraj,
kdor pride sem, tu najde raj.
Vinske kaplje vas pojijo,
dobri ljudje s hribov se smejiijo,
pašniki, travniki in polja
pa dušo pomirijo.

Oh, morje,
ko sonce zdrsne za obzorje,
ko zadnji žarek skoči v morje,
še takrat, še takrat lahko
nočne ptice zapojo,
se prve zvezde prikažejo,
še takrat,
takrat gre morje mirno spat.

Slovenija, vse to premoreš ti,
sto in še več stvari,
prelepo naravo in dobre ljudi.
Lahko ponosni in veseli smo,
zato ti gre zahvala za vse,
kar je, kar je bilo,
za vse, kar še bo.

Ana Petrovič, 8. a

MOJA DOMOVINA

Kje je lepše kot doma?
Lepše ni nikjer!
Najlepše je tukaj,
kjer doživljam svoje jutro, svoj večer.

Mi nismo tujci,
pa tudi ne bomo,
saj smo zvesti Slovenci,
ki ljubimo svobodo.

Od žitnih polij
do zasneženih gora,
lepega morja
jo vsak Slovenec rad ima.

Ko harmonika zaigra,
naj se pesem sliši prek meja,
saj v naših srcih ni meja,
to naša je Slovenija.

Stella Furjan, 6. B

DOM

Lahko sem srečna,
ker imam topel in srečen dom,
ki ga ima malokdo.
Moj dom je toplina, sreča in dobrina.
Dom ti v srcu prebudi pesem;

poskrbi, da poletiš visoko,
te ujame in sprejme, če padeš.

Dom te ima vedno rad;
njegova toplota in vonj
te spremljata vsepovsod.

In zato vem –
topel in ljubeč dom
je največja sreča, je največje bogastvo.

Lara Bogataj, 7. b

SLOVENIJA

Sprostim se v tvojem naročju,
Lepoto mi daješ na vsakem področju.
Oplahnem se z vodo tvojih rek,
Valovi tvojega morja udarjajo v kamniti breg.
Ena in edina si.
Najlepša roža, ki iz venca visi,
Imenitna si kot lepe ženske oči.
Jutra in večere lepe prinašaš,
A vedi – s svojo lepoto lahko se ponašaš.

Matjaž Kokot, 8. b

LINO IN EVROPA

Medvedek Lino v šoli uči se o Evropi
in prav vsak dan je prvi v šolski klopi.
Evropsko zastavo lepo nariše
in je nikoli iz spomina ne izbriše.

Lino Evropo zelo občuduje
in evropski zrak prav rad vdihuje.

Brska po internetu,
da bi izvedel še več o Evropi,
saj se toliko ne nauči v šolski klopi.

Doma ima knjigo vseh zastav.

Jo rad prinese v šolo,
da o njej bi klepetal.

Vpraša mamo,
ali mu o Evropi lahko pove še kaj,
želi si namreč, da ne ostane mu noben vprašaj.
Ob koncu dneva v svojo sobo odhiti
in se ob pogledu na zastavo prav lušno nasmeji.

Monika Liber, 6. b

PRAVI PRIJATELJ

Pravi prijatelj ti ne obrne hrbta,
ko te srce zaboli.
Pravi prijatelj pusti,
da jokaš na njegovi rami
in kot bi trenil, te razveseli.

Pravi prijatelj te brani pred ljudmi,
te brani pred bolečino, ki skeli.

Prijatelj,
ko to pesem bereš, se spomni,
da nekomu pravi prijatelj si,
prijatelj v temi.

Lara Bogataj, 7. b

LJUBEZEN

Ko se zaljubiš, zacvetiš,
a ko ljubezen mine, oveniš.
Brez ljubezni ni življenja,
pa čeprav je lahko polna trpljenja.

Ljubezni nikoli ni preveč,
drugače povedano – odveč.
Z ljubeznijo ljudje smo rojeni,
pa tudi tisti, ki so posvojeni.

Nekateri ljudje so hudobni,
spet drugi niso niti malo zlobni.

Zato imej vsaj malo rad,
da svet postal bo bolj bogat.

Monika Liber, 6. b

POMLAD

Pismo ZATE,
Otožno, a lepo ...
Moje misli zaradi TEBE
Lebdijo nad oblaki.
A dolga razdalja naju hoče ločiti,
Do konca življenja bom morala ZATE v pozabi biti.

Lena Zebec, 7. b

Čeprav je božično-novoletni čas že daleč za nami, se nam zdi prav, da nekaj prostora ostane tudi za pesmi, ki v sebi skrivajo pričakovanja in želje, ki jih človek nosi v sebi skozi vse leto.

BOŽIČ

Razigrano veselje,
okrašena smrečica in želje.
To je božični čas
in z njim prihajata Božiček in dedek Mraz.

Piškotki na mizi,
vroč kakav in ljubezen v srcih
je želja vsakega otroka
in darilo dveh dobrih mož.
Drsalke na nogah,
smeh na obrazu in iskrice v očeh –
to je BOŽIČ –
uresničitev sanj in skritih želja.

Lara Bogataj, 7. b

BOŽIČNO VESELJE

Božični čas,
Oj, pridi že med nas.
Že celo leto te pričakujemo,
In komaj čakamo, da se obdarujemo.

Čas je spet za družine,
Nikar ne pozabimo skupne bližine.
Okrasili smo vso vas, zdaj veselja spet je čas.

Veliko napisanih je lepih misli,
Eno pa si le še ti izmisli.
Sijaj snega mi padel je v oči,
En hrib se v mislih zasneži.
Ljubezen čaka in se veseli,
Je skočila med nas ljudi,
Enim zvonček v srcu že zvoni.

Matjaž Kokot, 8. b

SREČNO NOVO LETO

Sreča.
Radosti veliko.
Evforija.
Čas imejmo za otroke!
Nimamo vsega, imamo pa srce.
Okraski življenja ...

Novo upanje v nas.
Oko je ogledalo duše.

Veselje.
Objem.
Ledene sveče.
Edino smeh nas reši.
Trakovi pisani nad nami.
Odprimo srca – zdaj je čas!

Luka Kokot, 7. b

MOJA PRVA „GASILSKA AKCIJA“

Težko bi rekel, ali je to moja velika pustolovščina ali dogodivščina. Mislim, da bi lahko bilo nekje vmes. Spominjam se hladnega januarja, ko smo se z družino zgrozili nad dimom, ki se je začel valiti s sosednjega poslopja.

Bilo je sobotno jutro in zbudil sem se ob devetih zjutraj. Bilo je kot vsako sobotno jutro; oče je bil doma, mama pa v službi. Umil sem se, nekaj pojedel in dal psu hrano. Ko sem igral »malega gospodarja hiše«, sem zavohal čuden vonj – bil je dim. Razgledal sem se in nisem opazil nič čudnega. Odšel sem nazaj v hišo. Ker mi nemirna narava ni dala miru, sem se še enkrat odpravil ven, se sprehodil okrog hiše, v kateri smo živeli prej (nekaj metrov vstran od naše nove hiše) in na vrhu strehe sem opazil dim. V tistem trenutku sem se neznansko prestrašil.

Dobesedno zbežal sem v hišo in poklical center za obveščanje 112. Prvič v življenju sem se znašel v takšni situaciji, a moral sem ohraniti trezno glavo. Po 15 minutah so prišli gasilci, medtem pa sem zbudil očeta, ki je mirno spal. Sprva se sploh ni zavedal, kaj mu govorim, a ko je pogledal skozi okno in na "stari hiši" zagledal plamene, mu je bilo vse jasno. Ob prihodu gasilcev je bila vsa streha že v plamenih.

A tudi sami so se znašli v precejšnjih težavah zaradi prenovljenega gasilskega avtomobila, saj niso vedeli, kako vključiti vodo. Ker sem gasilec in sem že imel izkušnje s tem avtomobilom, sem jim z veseljem pomagal. To je bila moja prva »gasilska akcija« – torej delo na terenu s starejšimi poklicnimi kolegi. A vode je kar hitro zmanjkalo, zato so prišli še štirje avtomobili iz drugih prostovoljnih društev. Videlo se je, da se je požar nekoliko omilil in po dvournem boju so ga le pogasili.

Gasilci so morali ostati na terenu še vse do večera, saj je skoraj vsake pol ure ponovno zagorelo. Ko sem se naslednjega dne zbudil, sem najprej preveril »požarno varnost« naše hiše in okolice. Pogledal sem skozi okno, da bi se prepričal, ali je včeraj res zagorelo in na žalost je bilo res. V nedeljo je moral oče ponovno klicati gasilce, saj se je spet začelo kaditi. Ker se oče ni hotel več spominjati te neprijetne izkušnje, je hišo v ponedeljek dokončno podrl.

Za vse člane družine se je pričel mirnejši čas, sam pa sem bil resnično ponosen, saj sem lahko pomagal pri gašenju požara in si s tem prislužil pohvalo starejših članov, ki že leta veljajo za izkušene »gasilske junake«. Uvidel sem, kako resničen je rek: ne igray se z ognjem, saj ima preveliko moč.

Jan Težak, 7. b

POGREŠANE KOPAČKE ...

Mogoče se vam moja zgodba ne bo zdela ravno pustolovščina, je pa zagotovo mala dogodivščina, ki mi je dala vetra nekega poletnega dne. Že nekaj dni pred tem sem imel polno glavo misli na nogometno tekmo, ki je bila zame in za našo ekipo zelo pomembna.

Bilo je nedeljsko jutro. Zbudil sem se, umil in pogledal, koliko je ura. Najprej sem mislil, da je pol osem, ko pa sem bolje pogledal, sem videl, da je ura deset do devet. Hitro sem zbudil očeta in mamo. Oče se je ustrašil in me vrgel na tla. Bila sta zmedena! Vprašal me je, zakaj ga budim. Jaz pa sem ga peljal v kuhinjo, da mu pokažem, koliko je ura. Hitro smo se oblekli in odšli na mojo veliko tekmo. Trener me je seveda okregal, ker sem zamudil, a mi ni bilo mar. Hitro sem si oblekel dres in nadel ščitnike. Vedel sem, da mi nekaj manjka, a nisem ugotovil, kaj. Ko me je eden od prijateljev čudno pogledal, sem uvidel, da nimam kopačk. Hitro sem poklical očeta in ga poprosil, naj mi v sekundni hitrosti nabavi nove športne copate v bližnji Qulandiji. Odhitel je z vso hitrostjo. Vsi smo gledali na uro. Bilo nas je strah, saj sem bil najboljši igralec v ekipi. Tekma se je začela, jaz pa sem bil še vedno brez zahtevane obutve. Le kje sem imel glavo!!! Saj pravijo – če nimaš v glavi, imaš pa v petah. Ampak nogomet je disciplina, ki ima svoja pravila. Brez upoštevanja le-teh pa izpadeš iz igre in vse trud je zaman. Moja mama je prišla do naše klopi in rekla, da je očetu počila guma. V tistem trenutku se mi je sesul ves svet. Trener je bil zelo razočaran vse do trenutka, ko je prijateljev oče prinesel kopačke.

Bil sem srečen. Dal mi jih je in v sekundi sem stekel na igrišče. Dokazati sem želel, kaj zmorem, kaj znam. Tekma je bila zame zelo pomembna, zato se je trener zahvalil Janovemu očetu. A ni se mi zdelo pravično, saj je bilo tokom igre veliko prekrškov. Ampak na koncu smo si lahko v miru segli v roke. Rezultat je odločal o napredovanju. Bil je 2:2. MI SMO ŠLI NAPREJ, ker smo dali dva gola v gosteh. Ta tekma se je odvijala v Novi Gorici. Vsi smo bili srečni. Prišel sem do avtobusne postaje, kjer je že čakal moj oče. Menjaval je gumo. Ko jo je zamenjal, smo se v miru odpeljali domov. Veseli, seveda. Po malem turnirju smo dosegli 3. mesto. Najlepše presenečenje pa je bilo, da je bila naša slika objavljena v časopisu in da sem bil igralec turnirja z največ goli. Moja ekipa NŠ Poli Drava Ptuj pa je dobila novi pokal in novega najboljšega igralca v skupini U8.

Zame je bila to prava dogodivščina, ki me je stala kar nekaj živcev in težko bi bilo pozabiti dan, ki mi zagotovo ne bo pobegnil iz spomina. To je bilo 14. junija 2008.

Luka Kokot, 7. b

NAŠA KNJIŽNICA

Naša knjižnica majhna je,
a v njej veliko nahaja se;
tam knjige, bajke, pesmice
za otroke majhne in velike
vedno nekaj najde se.

V knjižnico je lepo hoditi,
saj v njej se da sprostiti,
se s knjižničarko pogovoriti,
katero knjigo preučiti

in bralno značko ali
Cankarja osvojiti.

Tamara Križnjak, 7. a

POJDIVA S KNJIGO V SVET

Letošnja tema tedna otroka je bila v znamenju bralne značke in je nosila naslov POJDIVA S KNJIGO V SVET. Z njo smo želeli otroke opozoriti na pomen branja, starše pa vzpodbuditi k razmišljanju o dostopnosti kakovostne knjige otrokom.

Teden otroka je podprt s poslanico pisatelja Slavka Pregla, ki je zapisal:

Knjiga in njen bralec sta žlahtni par, ki mu potovanje v svet prinaša nepozabna doživetja. Kdor bere, seže dlje, kot seže njegova roka, vidi bolje kot s prostim očesom, sliši več, kot gre v njegova ušesa, in ima daljši korak, kot zmorejo njegove noge. Smeh na njegovi poti je veder, vsakršna jeza ga ne greni, ampak vzpodbuja. Vsaka pot mu prinese novo prtljago, ki mu ni v breme, pač pa ga dela lahkega in ga vabi, da potuje znova in znova. Ko srečuje srčne sopotnike, spoznava, da je vredno držati besedo in nikomur storiti nič takega, česar ne želi, da bi drugi storil njemu. Kdor s knjigo potuje v svet, vedno pripotuje na zeleno vejo.

V knjižnici sem učencem brala kratke zgodbe, se z njimi pogovarjala o knjigah, kaj jim le te pomenijo, o pomenu šolske knjižnice, o tednu otroka. Učenci so povedali veliko lepega, zapisali pa so tudi naslednje misli:

Če na svetu ne bi bilo knjig, bi bili zmedeni. Knjiga je naša najboljša prijateljica, iz nje se veliko naučimo. Knjige nam kažejo prave poti v življenju in nas učijo pravega vedenja. (Katja Hercog, 7. a)

V tednu otroka se otroci zabavamo, se veselimo s prijatelji, družino in sorodniki. (Marina Levanič, 7. a)

Knjige nam marsikdaj pomagajo najti pravo pot v življenju. (Sara Pomberg, 7. a)

Kadar sem žalosten, berem knjige, tako postanem bolj vesel. V šolski knjižnici najdem mir, veselje do branja. Všeč so mi naslednje knjige: Matilda, Štirje in pol prijatelji, Kapitan Gatnik. (Matej Belšak, 7. a)

Jesen je spet potrkala na vrata, tako kot vsako leto, otroci praznik svoj imamo. Tema POJDIVA S KNJIGO V SVET je navdušila ves planet. Kaj pa naj bi mi počeli? Brali bomo dobre knjige, se ob njih zabavali in pisali obnove, ki bodo vse imele srečni konec. Pa še polno je idej, ki nas navdihujejo. Dobro bi bilo, da bi veselo brali še naprej in uživali brez mej. (Neli Črešnik, 7. a)

Obstaja veliko stvari, ki te jih naučijo ravno knjige. Nekatere knjige so po vsebini žalostne, vesele, spet druge polne sreče in ljubezni. Knjiga nam lahko spremeni tudi pogled na svet. Včasih se nam v življenju dogajajo podobne stvari kot književnim junakom, tako bolečino ali srečo le teh lažje razumemo. V spomin se mi je vtisnila knjiga z naslovom Nekdo kot jaz, v kateri je glavni junak skoraj umrl. Šele takrat sem ob branju razmišljala, kaj lahko v življenju izgubiš in seveda tudi o tem, kaj vse imamo in se tega ne zavedamo. Tudi v tednu otroka se zbližamo s knjigami, jih prebiramo, v njih uživamo in se pripravljamo na prihodnost. (Manja Kojc, 9. a)

Ta mesec pa praznujejo tudi šolske knjižnice – oktober je mednarodni mesec šolskih knjižnic. Letošnje geslo se glasi – ŠOLSKE KNJIŽNICE OPOLNOMOČAJO UČENCE ZA ŽIVLJENJE. Govorimo o nadzoru mladih nad svojim življenjem, o sprejemanju pravih odločitev. Praznovanje šolske knjižnice bomo pričeli v začetku meseca, ob tednu otroka. 22. oktobra se bomo spomnili stoletnice rojstva Kristine Brenkove.

Učenci 7. razreda bodo v okviru projekta »Rastem s knjigo« obiskali Splošno knjižnico Ivana Potrča na Ptuju, prejeli bodo tudi knjižno nagrado Dese Muck Blazno resno o šoli. Ves mesec bomo na šoli spodbujali branje na najrazličnejše načine, učenci bodo obiskali tudi bibliobus. V tednu otroka bodo pravljici prisluhnili tudi otroci iz vrtca.

Učencem želim, da bo naša šolska knjižnica še naprej topel kotiček srečevanj, ustvarjanja in učenja.

Marica Zebec, knjižničarka

BILI SMO V ŠOLI V NARAVI

Sedmošolci naše šole smo se letos odpravili v šolo v naravi, in sicer v Vojsko nad Idrijo. V ponedeljek, 12. 3. 2012, so nas starši pripeljali pred šolo, kjer smo se poslovili in napotili novim dogodivščinam naproti. V Hajdini so se nam pridružili sedmošolci iz OŠ Hajdina. To je bilo za nas nekaj novega, saj se do sedaj še nikoli nismo družili z učenci druge šole. Spraševali smo se, kako se bomo razumeli. Vožnja je bila kar dolga. Ob prihodu na cilj smo se seznanili s pedagoškimi delavci doma. Dobili smo pravila obnašanja, ki smo jih seveda ves čas bivanja upoštevali. Odpravili smo se v sobe, si jih ogledali, pospravili svoje stvari in odšli na kosilo, saj smo že bili pošteno lačni.

Po kosilu smo imeli nekaj prostega časa. Popoldan smo odšli v gozd na gozdno učno pot, na kateri je bilo zelo poučno, mi pa smo zelo uživali. Prvi dan bivanja smo po večerji odšli na sprehod. Nato je sledilo druženje s klekljarico. To je bilo posebno doživetje. Imeli smo možnost, da se naučimo klekljati. Seveda to ni tako preprosto, kot je videti. Po klekljanju smo se stuširali in se odpravili spat. Tega dne smo bili že zelo izmučeni ter izčrpani, zato smo proti pričakovanju učiteljev in ostalih zaposlenih zelo hitro zaspali. V torek zjutraj, takoj po vstajanju, je sledila jutranja telovadba,

zajtrk in nekaj prostega časa. V prostem času smo najraje ostajali v sobah ali v telovadnici, nekateri učenci pa so v zgornjih prostorih tudi klekljali. Tega dne smo lahkini nog odšli na ogled partizanske tiskarne. Pot do tja je bila dolga in zahtevna. Po kratkem odmoru, v katerem smo se tudi namalicali, smo si ogledali tiskarno. V popoldanskem času nas je čakala nova aktivnost – tek na smučeh. Po večerji in kratkem večernem odmoru je sledil kviz. Bilo je zanimivo in zabavno. Tudi tega dne smo bili zelo utrujeni, zato smo se hitro stuširali in se odpravili spat. Komaj smo že čakali, kaj nas čaka naslednji dan. Dopoldan se nam je želja uresničila, saj smo se še enkrat znašli na smučeh. Zdaj smo bili že bolj spretni in smo se nasmučali do onemoglosti. Seveda ni šlo brez padcev in takrat smo se nesrečnežem od srca nasmejali. Po malici smo izdelovali bivališča v gozdu, kar je bilo resnično zabavno.

Tega dne smo se preizkusili tudi v lokostrelstvu in plezanju, kar niti približno ni bilo preprosto. Sledilo je tudi tekmovanje v plezanju, za zmago sta se borila Samanta in Jan. Kaj mislite, kateri je zmagal? Prav imate, Samanta. Zvečer smo imeli štafetne igre. Ta večer smo se imeli resnično lepo. V četrtek zjutraj smo imeli pouk o orientaciji, po uri učenja pa smo šli postaviti progo za učence iz Hajdine. Po malici smo izdelovali idrijske žlikrofe, ki smo jih za kosilo kar sami pojedli. Bili so zelo dobri. Popoldan smo se razdelili v skupine in se odpravili na orientacijski tek. Zvečer smo imeli socialne igre, nato pa »fül kül mega žür« oz. poslovilno zabavo s Hajdinčani. Bilo je nepozabno. Kaj več vam sedaj seveda ne bom zaupala.

V petek zjutraj smo pripravili kovčke, se nazajtrkovali in se odpravili na ogled slapov. Po kosilu pa seveda vrnitev domov. Pred šolo so nas že nestrpno pričakovali starši, bratje in sestre. Ta šola v naravi je bila najboljša do sedaj, seveda predvsem zato, ker smo bili skupaj s Hajdinčani. In še nekaj, med nekaterimi učenci in učenkami so se začele »goditi« ljubezni, ampak pštt!

(foto Barbara Letonja)

Barbara Letonja, 7. a

NAŠI VTISI IZ ŠOLE V NARAVI

(VOJSKO, 12. 3.–16. 3. 2012)

V šoli v naravi mi je bilo zelo všeč. Vreme nam je bilo naklonjeno; bilo je veliko sonca. Pohodi so bili precej zahtevni. Drugače pa je bilo super.

Tilen Hrženjak, 7. b

V šoli v naravi je bilo čudovito. Imeli smo premalo kondicije, ko smo prišli, a vseeno smo zmogli vse naloge. Veliko smo se naučili o naravi in spoznali svet, ki ga še nismo poznali.

Lara Bogataj, 7. b

V šoli v naravi mi je bilo zelo všeč. Najbolj disko večer in tek na smučeh. Aja, carsko je bilo tudi, da so prišle še ostale šole – OŠ Hajdina. Spoznali smo nove prijatelje in tudi kakšno simpatijo. V eni povedi – bilo je SUPER! Motilo me je le to, da smo morali iti spat že ob deseti uri in se zjutraj zbuditi ob sedmih. Vse bi rad še enkrat ponovil.

Luka Kokot, 7.b

V šoli v naravi je bilo zelo lepo. Imeli smo lepo vreme in spoznali smo različne igre ter našli nove prijatelje. Imel sem se zelo lepo.

Blaž Lorbek, 7. b

V šoli v naravi mi je bilo zelo lepo, saj smo se družili in zabavali. Všeč mi je bil orientacijski tek, saj smo sami tekali po Vojskem. Spoznali smo tudi drugačen svet – gorski svet. Skratka, bilo je fantastično!

Lena Zebec, 7. b

Meni je bilo zelo všeč plezanje, kjer sva tekmovala s sošolcem Janom. Zmagala sem jaz. Jupi, bila sem zelo vesela. Ves čas je bilo zelo zanimivo in razburljivo. Imeli smo tudi orientacijski tek. Z mojo skupino smo prišle prve na tek. Pri lokostrelstvu sem bila druga. Bilo je zelo zahtevno, saj sem se cel čas samo tresla. Čas smo preživljali zelo aktivno. Bilo je zelo lepo.

Samanta Škrinjar, 7. b

V šoli v naravi mi je bilo najbolj všeč, ko smo imeli socialne igre in disko večer. Niso pa mi bili všeč dolgi pohodi. Aja, pa še lokostrelstvo je bilo fantastično, saj sem dobil priznanje za prvo mesto. Bilo je super! Spoznali smo veliko novih prijateljev.

Klemen Ivančič, 7. b

V šoli v naravi so mi bile všeč aktivnosti in zamisel, da so bile tam tudi druge šole. Lahko smo tudi plezali, a žal se je vse prehitro končalo. Bilo je super!

Jan Težak, 7. b

V šoli v naravi so mi bile zelo všeč aktivnosti in nova spoznanja. V domu mi je bila zelo všeč hrana in tudi prenočišča. Cel teden sem užival v vseh aktivnostih: plezanju po plezalni steni, lokostrelstvu, zelo dober pa je bil tudi orientacijski tek. Veliko smo se naučili o drevesih in celotni naravi. Tam so bili tudi učenci OŠ Hajdina in spoznal sem veliko novih prijateljev.

Nejc Trbuc, 7. b

BARBARNO 2011

V nedeljo, 4. decembra 2011, je bil dan, ko je god praznovala sveta Barbara. Našo farno zavetnico sta s svojim prihodom počastila grof in grofica Sauer z gradu Borl. Cirkulane so bile polne obiskovalcev, ki so si želeli ogledati program, obiskati cerkev ali pa na stojnicah kupiti suho robo, igrače, voščilnice, novoletne okraske ali pa se posladkati s pecivom. Plemiški par je prišel okrog 10. ure. Najprej sta pozdravila ljudi, kasneje pa sta se odpravila v cerkev, da bi obiskala sveto mašo. Maša je bila tega dne bolj svečana kot ponavadi. Godba je zaigrala nekaj skladb, na koru pa so se pele pesmi v čast sveti Barbari. Po končani maši se je začel kulturni program. Tudi letos je šola postavila svojo stojnico, na kateri smo ponujali ročno narejene okraske in voščilnice, ki smo jih izdelali na tehniškem dnevu. Grof in grofica sta se po »trgu« odpravila s svojo stražo in pri vsaki stojnici spregovorila nekaj besed s trgovci ali pa z nami učenci in učitelji, ki smo bili tisti čas na stojnici. Ob 13. uri se je v večnamenski dvorani pričelo predavanje z naslovom Krüh pa lük, pa je jüžina tü! Predavanje in celotno prireditev je vodilo Društvo za oživitev gradu Borl. Ob koncu smo se obiskovalci lahko pogreli z »jüžensko žüpo« in čajem. Letošnje barbarno nam bo vsem ostalo v lepem spominu.

Ana Petrovič, 8. a

PRIJATELJSTVO ME NAREDI SREČNEJŠEGA

V mojem življenju je veliko vrednot, na prvem mestu pa je prijateljstvo. Prijatelj je veliko, a malo je pravih. Tisti pravi so kakor luč sredi noči; te nasmejijo in spravijo v dobro voljo, kadar je najtežje. Kdor pa išče prijatelje brez napak, bo ostal brez njih.

Sem človek, ki z lahkoto navezujem prijateljstva. Imam veliko prijateljev, vendar obstajajo tudi neka merila, po katerih jih razvrščam med dobre in boljše. Ti se delijo na šolske prijatelje in prijatelje, s katerimi se družim izven šole. Nimam pa rad zahrbtnih ljudi, ki govorijo eno, delajo pa drugo.

V šoli imam veliko pravih prijateljev, ampak vsak človek ima svoje pogoje in svoje razmišljanje, kakšen bi moral biti pravi prijatelj. S šolskimi prijatelji smo se spoznali, ko smo bili stari malo več kot leto. Skupaj smo obiskovali vrtec. Iz vrtca smo stopili v prvi razred in ostali skupaj vse do danes. Moj ožji krog prijateljev je takšen: nihče ne pije alkohola, ne kadi, toda vsi smo nori na žogo. Čeprav imamo zjutraj prepoved nogometa, se nekje vedno najde žoga, da se lahko že pred poukom zapodimo za njo in to je za nas zakon.

Zgodi se tudi, da skupaj kakšno ušpičimo, npr. – izpraznimo šolo. Nekega dne sem slučajno imel v torbi dezodorant, ki je prišel v sošolčeve roke, senzor za dim je bil malo preblizu in vklopil se je alarm. Nam je to bilo sprva smešno, učiteljem pa niti malo ne. Šola je bila v trenutku prazna. Ko smo opravili razgovore in se je vse uredilo, sem začel razmišljati in se vprašal: "Ali je to bilo zares potrebno?"

Zraven nogometa pa imava z dobrim prijateljem še en hobi in to je motokros. Najlepši trenutek do danes je bil zame, ko sem prvič preskočil mizo na progi v Mačkovcih. Še sam ne vem, kako mi je to uspelo, glede na to, da sem bil na progi šele drugič. S prijateljem se večkrat spomniva tega podviga in o tem razpravljava. V veliko veselje mi je, da je bil z menoj, zato velja zapisati misel: "Tvoj prijatelj je je vedno tam, kamor si ne upaš sam, zato se žrtvuje, tebe občuduje."

Največ, kar lahko storim za prijatelja, je preprosto to, da sem mu sam iskren prijatelj. Nimam bogastva, da bi mu ga dal. Če ve, da sem srečen, ko je z menoj, je dovolj. Ni mu treba druge nagrade. Ali ni prav v tem božanskost prijateljstva?

Leon Kukec, 8. b

POMLAD

Prebuja se spet vsa narava,
Obarva v zeleno se naša dobrava.
Mam naših je praznik v prelepi pomladi,
Lepih želja naj se mama privadi.
A vendar, prisluhnite temu vsi ljudje,
Da duša bo zdrava in čisto srce.

Matjaž Kokot, 8. b

POMLAD

O pomladi je že veliko napisanega,
a še vedno se kaj dodati da.
Za nekatere je najlepša,
za nekatere pa zaradi spominov žalostna.

V marcu vse se zbudi,
se marsikatero srce otopli.
Lepo je otroka videti,
ki s prvimi zvončki v rokah po travniku hiti,
da mamico razveseli,
v ustih pa trobentico ima in poje tralala.

Metuljčki pisani se ozirajo
in cvetlice prave si izbirajo,
od spomladanske utrujenosti radi si spočijejo.

Ko bi še nas učitelji v šoli razumeli,
da se nam v naravo zdaj mudi
in da prav zato se tu in tam kakšna naloga izgubi.

Larisa Lorbek, 9. b

JULIJSKA NOČ

Spomni se tiste julijske noči,
ko sem ti priznal, da ljubim te.

Pogledala si me in dejala,
da z drugim našla srečo si
in da zame v tvojem srcu prostora ni.

Zdaj tvoje rjave oči ljubijo druge ustnice,
z drugim postala si gospa,
a jaz po svetu tavam sam.
Zdaj vem, da nisi ljubila me,
zdaj vem, da samo igrala si se,
pri tem ranila si moje srce,
ki še vedno ljubi te.

Ti si zdaj srečna, ti si ljubljena,

a spomin na najudva še ostaja,
tam na dnu srca skrivaš ga.

Rok Veselič, 9. b

POHOD PRIJATELJSTVA

V četrtek, 13. 10. 2011, smo se učenci z razredniki, starši, prijatelji in sorodniki odpravili na tretji pohod prijateljstva. Kljub slabemu vremenu, bilo je oblačno in občasno je tudi deževalo, smo se v številni družbi odpravili na pot, dolgo okoli 4 kilometre. Novost v tem letu je bila, da smo namesto na gradu Borl pohod zaključili pred cerkvico sv. Ane.

Pred šolo smo se zbrali ob 15. uri, kjer nas je pozdravil učitelj Ivo in nam povedal nekaj vzpodbudnih besed. V dolgi koloni in razvrščeni po razredih smo začeli pohod mimo pokopališča. Prekrasen pohod se je nadaljeval po zelenih gozdovih, pogled se nam je ustavil na zagrajenih, urejenih ribnikih in ovcah, ki so se pasle po hribu. Do tovarne ADK v Dolanah je pot hitro minila. Od tam do cerkve sv. Ane je bila pot nekoliko strma, zato je bilo potrebno malo več kondicije in dobre volje. A smo premagali tudi to. Ob 16.10 smo s cilja, ki smo si ga zadali, uživali v čudovitem razgledu. Učenci iz lokacije Zavrč so prišli za nami in tudi oni premagali lepo število kilometrov. Vsi smo se okrepčali z malico; ob vročih, pravkar pečenih kostanjih, je čas hitro mineval. Sledile so športne igre, ki jih je vodil učitelj Izidor. Sodelovali smo tudi na delavnicah, barvali smo risbico sv. Ane in izdelovali izdelke iz koruze, ječmena in bučnih semen. Bilo je zelo zanimivo in zabavno. Ob smehu, veselju in brezskrbnem večernem času je prišel čas za odhod domov. Ponovno se vidimo prihodnje leto in sicer na četrtem tradicionalnem pohodu prijateljstva, vendar takrat ne več kot učenci, ampak kot prijatelji, bivši učenci, spremljevalci bratov in sester.

Pohodi prijateljstva nam bodo ostali kot lep spomin na osnovno šolo.

Sara Jarc, 9. a

PRVOŠOLČKI, NAŠI MALI PRIJATELJI

Ob začetku novega šolskega leta smo učenci 9. razreda dobili nove male prijatelje, naše prvošolčke. Te smo si izbrali sami in ker jih je v prvem razredu samo deset, ima vsak od njih dva velika prijatelja. V šolsko skupnost smo jih sprejeli 14. 10. 2011. Priredili smo jim kratek program in se na koncu skupaj posladkali s torto. Ob tej priložnosti smo jim podarili tudi majhno darilo – knjižice s petimi prisegami, ki smo jih naredili sami in jim bodo pomagale skozi šolske dni. Kot veliki prijatelji smo si zadali tudi nalogo, da jim bomo njihovo prvo leto v šoli pomagali skozi začetne težave in pri razumevanju z ostalimi učenci na šoli. Zato smo se jim tudi pridružili pri tehniškem

dnevu in ker smo prišli nenapovedano, so nas bili zelo veseli. Veselimo se tudi nadaljnega druženja z njimi, saj nas spominjajo na naše prvo šolske dni.

Katja Štumberger in Tjaša Radeka, učenki 9. b

DROBTINICE IZ ŠOLSKEGA ŽIVLJENJA 9. B RAZREDA

V zadnjih štirih letih sem se naučila slovenski jezik in spoznala veliko dobrih prijateljev. To mi bo ostalo v najlepšem spominu.

Anastazija Gedzyk

V najlepšem spominu mi bo ostala šolska ekskurzija. Spoznala sem, da je zelo lepo biti osnovnošolec.

Janja Škrinjar

V 8. razredu sva s sošolko iz zabave naredili poplavo na stranišču in odšli mokri k naslednji učni uri, a učiteljica ni nič opazila.

Larisa Žula

V času nultih ur je potekalo timsko delo, sicer zelo cenjeno v šolstvu – prepisovanje domačih nalog.

Larisa Lorbek

V devetih letih sem spoznal veliko dobrih prijateljev. V spominu mi bodo ostali naši lepi trenutki.

Alen Fostnarič

Postali smo mojstri v pretvarjanju in igranju. Za naše delo bi lahko dobili oskarja.

Katja Štumberger

Ko se na šoli kaj zgodi, vedno povprašajo po 9. razredu.

Tjaša Radeka

Na teh devet let nas veže veliko lepih spominov, ki bodo ostali v kotičkih naših src.

Ana Ropič

V teh devetih letih sem imel pogostokrat srečo, kajti mama se ni vedno javila na telefon.

Danijel Borak

Malokrat sem naredil domačo nalogo; ko pa sem jo, je bila zelo površna.

Danijel Levanič

Pri pisnem preizkusu se je splačalo pogledati na levo in desno, saj mi je to prineslo kakšno točko več.

Mitja Širovnik

Zaradi številnih nerodnosti je velik čudež, da sem preživela.

Lucija Hameršak

V tem času sem spoznal veliko prijateljev; z njimi sem se družil in igral nogomet. Med poukom pa sem velikokrat nagajal in klepetal.

Aleš Juršek

V devetih letih sem spoznal veliko prijateljev. Najraje sem igral nogomet in pisal pesmice. Rad se bom spominjal osnovnošolskih dni.

Rok Veselič

V teh letih sem se veliko naučila in spoznala veliko novega. Najbolj všeč so mi bile šolske ekskurzije, najboljša pa je bila letošnja.

Urška Pungračič

Nastala so nova prijateljstva. Med poukom sem rad poklepetal in ponagajal. Po pouku pa smo najraje igrali nogomet.

Martin Kokot

V skupnih letih šolanja smo postali navezani drug na drugega, praktično nerazdružljivi.

Vanesa Rojko

Učitelji so nas večkrat nasmejali, včasih pa oropali dobre volje.

Teja Klarič

V 2. razredu sem prišla v novo okolje, ki ga nisem poznala, ampak sedaj imam nove, dobre prijatelje, s katerimi doživimo veliko lepega.

Barbara Feldin

SKODELICA

Radovedna deklica vpraša atija:

»Kaj je filozofija?«

Ati ji v šali odgovori,
da o skodelici, ki na mizi stoji,
lahko govorili bi ure tri.

Pa začnimo!

Lahko je napol polna,

lahko napol prazna.
Bila bi lahko rdeča,
rumena, zelena, bela
ali pa obraza veselega,
saj zdaj že skodelica
oči in usta ima – seveda naslikana.

Ste jo že videli?

Tudi takšno s tremi ročaji?
V njej bi lahko bil čaj,
lahko kakav, kava, mleko
ali le voda in še kaj.
Mogoče pa sladoled,
na vrhu pa narobe obrnjen kornet.
Takrat bi skodelica
bila napolnjena na špic
in vsem drugim vštric.

Seveda se lahko zgodi,
da jo kdo prevrne.

Kakšna bi potem bila ?

Lahko zlomljena, okrušena ali le počena.
Najbrž bi ročaj kakšen odpadel,
a kaj, saj ta naša skodelica tri ima
in še vedno ji ostaneta dva.
Skodelico lahko umijemo
ali jo pustimo umazano.

Kaj pa, če jo dobimo v spomin?

Naj jo uporabljamo
ali le shranimo in tu in tam pogledamo?
Lahko pa se je tudi naveličamo
in jo v smeti vržemo.

Le kaj bomo z njo, če je nikoli ne uporabimo?

A nikoli se ne ve.
Mogoče pa jo kdo najde,
v njo rože posadi in spet je v uporabi.

Gremo gledat leta in leta naprej.

Arheologi
skodelico globoko v zemlji zakopano najdejo.
Skrbno jo očistijo,
v muzej postavijo
in še zdaj jo obiskovalci občudujejo.

**A ne, da filozofija
in skodelica gresta skupaj.
Kaj šele druge stvari,
o katerih bi lahko razglabljali –
oprostite filozofi –
filozofirali.**

Larisa Lorbek, 9. b

UDELEŽBA UČENCEV OŠ CIRKULANE-ZAVRČ NA ŠOLSKIH ŠPORTNIH TEKMOVANJIH V ŠOLSKEM LETU 2011/2012

Športna tekmovanja so se, kot je že nekaj let v navadi, začela z najbolj množičnim – to je jesenski medobčinski kros na Vidmu. Iz naše šole se je tekmovanja udeležilo 43 učencev; 25 iz Cirkulan, 18 iz Zavrča. Po odhodu nekaterih odličnih atletov so bili rezultati letos nekoliko slabši, kljub temu smo dosegli nekaj dobrih rezultatov. Najbolj so izstopali Larisa Žula, ki je osvojila 4. mesto, Benjamin Petrovič (7. mesto) in Janja Škrinjar (8. mesto). Vseeno pa smo se veselili zmage, pri dijakinjah je namreč zmagala naša bivša učenka Marina Hutinski.

V mesecu oktobru so se začela tekmovanja v ekipnih športih za starejše dečke in deklice. Letos smo se udeležili nogometnih, rokometnih in odbojcarskih tekmovanj. Prvič po dolgih letih smo se z moško ekipo prijavili na rokometno tekmovanje. Polfinalni turnir je bil v mesecu oktobru v Gorišnici. Ekipa je dosegla tretje mesto, kar ni bilo dovolj za finale, je pa bila to dobra izkušnja za naprej.

Sledila so nogometna tekmovanja, ki so najštevilčnejša, saj v moški konkurenci praktično ni šole brez sodelujoče ekipe, tudi pri deklicah pa se prijavlja vedno več šol. Deklice so polfinalni turnir medobčinskega tekmovanja igrale 17. 11. 2011 v Juršincih. Po kar nekaj letih se žal naši ekipi ni uspelo uvrstiti v finale, osvojile so končno 5. mesto, velja pa omeniti, da smo nastopili z mlado ekipo, ki bo svoj talent pokazala v naslednjih letih. Tu še posebej velja izpostaviti učenko 5. razreda, Niko Fijan.

Tudi fantom se ni uspelo iz predtekmovanja, ki je bilo 15. 11. v novi telovadnici OŠ Ljudski vrt, uvrstiti naprej, kar je bilo rahlo razočaranje, saj je imela ekipa veliko kvalitetnih posameznikov, težava pa je v tem, da so fantje iz dveh lokacij in niso uigrani, kar je težava pri vseh ekipnih športih na naši šoli.

Na odbojcarskih tekmovanjih sta prav tako sodelovali obe ekipi, moška in ženska. Odbojcarski medobčinski četrtfinale smo organizirali pri nas v Zavrču, ekipa je osvojila 3. mesto, kar je bilo premalo za finale. Je pa bilo zato vzdušje v telovadnici zelo dobro in naši učenci so za srčno igro prejeli velik aplavz. Deklice so tekmoval v Kidričevem in tudi one se niso uvrstile v finale.

Zelo veseli smo, da se športnih tekmovanj zelo radi udeležujejo tudi najmlajši. Že tretje leto smo vključeni v projekt Rad igram nogomet. V Zavrču smo organizirali predtekmovalni turnir za učence do 8 let, ki se ga je udeležilo pet ekip, poleg naše šolske ekipe še NK Stojnci, NK Golgeter Hajdina, Nk Aluminij in NK Podvinci. Naša ekipa, ki so jo sestavljali Jaka Domjan, Luka Radeka, Martin Golc in Tomi Kolednik, je osvojila 3. mesto. Zmagali so Podvinci, ki pa so edini poraz doživeli prav proti naši ekipi. Vsi udeleženci so prejeli pokale, čeprav v tem tekmovanju rezultat ni v ospredju.

Nogometna ekipa dečkov U-8 OŠ Cirkulane-Zavrč

Tudi letos smo tekmovali v planinski orientaciji. Z dvema ekipama B kategorije in eno ekipo A kategorije smo se udeležili prvega tekmovanja v Gornji Radgoni. Z rezultati smo zadovoljni, saj smo osvojili 8., 9. in 10. mesto. Predvsem smo pokazali veliko znanja iz planinske šole. Naslednja tekma je bila spomladi v Lovrencu na Pohorju. Tam so nas nekoliko ovirale slabe vremenske razmere, vendar smo tekmovanje kljub temu uspešno zaključili.

V aprilu in maju so potekala malo-nogometna tekmovanja za mlajše dečke in deklice. Letos smo se udeležili nogometnega tekmovanja za deklice in sprejeli tudi prošnjo za organizacijo polfinalnega turnirja v Zavrču. Deklicam je malo zmanjkalo za preboj v finale, vseeno pa je potrebno izpostaviti velik interes, ki ostaja za ženski nogomet, kljub odhodu številnih odličnih nogometašic, ki so nekaj let zaporedoma dosegale vrhunske rezultate. Glede števila zainteresiranih deklic, ki so ob torkih imele tudi treninge v okviru interesne dejavnosti ŠŠT, bi lahko sestavili tri enakovredne ekipe. Zaradi teh dejstev lahko v prihodnje spet pričakujem ponovni vzpon na vrh, kjer smo prejšnja leta kar nekaj časa vztrajali.

Že četrto leto zapored smo bili soorganizator spomladanskega medobčinskega kroša, ki ga prirejamo pri osnovni šoli v Zavrču. Učenci so dosegli dobre rezultate, kljub temu da se kar nekaj učencev, ki so bili favoriti, tekmovanja niso udeležili, kar nas malo žalosti. Vidnejši rezultati:

Martina Križanec (5. a), 3. mesto

Larisa Žula (9. b), 2. mesto

Miran Pohorec (6. b), 6. mesto

Tia Krajnc (7. a), 8. mesto

V mesecu maju in juniju so potekala tekmovanja v atletiki. Na medobčinskem prvenstvu na Ptuju smo dosegli naslednje rezultate (omenjeni so boljši od 8. mesta):

Patrik Vinter – 3. mesto, 60 m starejši dečki

Alen Fošnarič – 1. mesto, krogla starejši dečki

Štafeta 4 x 100 m – 4. mesto, starejši dečki

Blaž Belšak – 8. mesto, mlajši dečki 600 m

Tia Krajnc – 8. mesto, mlajše deklice 300 m

Natalija Pauko – 6. mesto, višina ml. deklice

Danijel Borak – 5. mesto, višina starejši dečki

Gregor Kotolenko – 7. Mesto, višina ml. dečki

Urška Pungraič – 7. Mesto, višina st. učenke

Na področnem tekmovanju, ki je bilo letos prav tako na Ptuju, so odmevnejše rezultate dosegli:

Patrik Vinter – 3. mesto, 60 m starejši dečki

Alen Fošnarič – 4. mesto, krogla starejši dečki

Štafeta 4 x 100 m – 7. mesto, starejši dečki

Danijel Borak – 9. mesto, višina starejši dečki

Učenec Patrik Vinter se je z odličnim časom 7,49 iz predtekmovanja, kjer je bil prvi, a se je ob tem poškodoval, uvrstil na državno prvenstvo v Kopru, ki je bilo 6. 6. 2012. Tam je dosegel končno 14. mesto.

Novost v letošnjem letu na naši šoli je tekmovanje v plesu. Vključili smo se v projekt Šolski plesni festival. Letos smo se odločili sodelovati v posamični kategoriji sodobnih plesov z učenci tretjega triletja. Učenci so se morali naučiti tri plesne koreografije v zvrsteh hip-hop, latino in pop. V okviru interesne dejavnosti in pri urah športne vzgoje smo pridno vadili, v Cirkulanah je plesalke vodila tudi učiteljica Janja Solina. Na šolskem tekmovanju je sodelovalo 18 plesalk, ki so prejela bronasta priznanja. 6 učenk (Tjaša Radeka, Lucija Hameršak, Špela Majcen, Bojana Pajnkiher, Romina Zadravec in Tia Krajnc) se je uvrstilo na področno tekmovanje v Gorišnici, kjer so po mnenju številnih mentorjev pokazale odlično plesno znanje in sposobnosti. Za nastope so prejele srebrna priznanja. Veselimo se sodelovanja tudi v naslednjem šolskem letu, kjer si želimo priključiti tudi mlajše učence in plesne pare.

Po daljšem času imamo tudi dobre judoiste. Tekmovanj se je udeležila učenka 5. a razreda, Viktorija Zadravec, ki je zmagala na področnem tekmovanju in pokazala, da

lahko v prihodnje računamo na odmevne rezultate in s tem promocijo naše šole na športnem področju.

V okviru pogojev, ki jih imamo, mislimo, da smo delali in dosegli veliko dobrih rezultatov, najpomembneje pa se nam zdi dejstvo, da imajo naši otroci zelo radi šport.

Mentorja: Mitja Vidovič in Maja Tašner

“ODPRI SVOJE SRCE IN SVET BO POSTAL LEPŠI ...»

Dan šole v Zavrču

Mogoče bi moral biti članek nekje v ospredju, saj povzema dogajanje na začetku šolskega leta, ko je OŠ Cikulane-Zavrč na lokaciji Zavrč praznovala dan šole. A uvodni del časopisa posvečamo našim najmlajšim, vrteškim otrokom, vsak naslednji delček pa učencem razredne in predmetne stopnje. Učenci so vendarle na prvem mestu. Kljub vsemu pa naj namenim nekaj besed dogajanju ob koncu septembra, ko smo se na šoli odločili, da njen praznik zaznamujemo z dobrodelnim koncertom.

Že sama misel v naslovu, hkrati pa moto celotnega dogajanja ob dnevu šole, sovpada s časom, ki se nam približuje, in s časom, katerega ritem skušamo ujeti iz dneva v dan. Sama verjamem, da pozitivne misli porajajo tople besede in le-te dobra dejanja. Čas, v katerem živimo, nam ne kaže ravno prijaznega obraza in vedno več je ljudi, ki potrebujejo našo pomoč. Pomagamo pa lahko na različne načine, tudi dobrodelnost je eden izmed njih. S tem osrečimo samega sebe in ljudi okrog nas. Ali ni to bistvo našega bivanja, življenja?

NASTOPAJO:

Šola:

- otroški pevski zbor
- mladinski pevski zbor
- učenci vrtca v Zavrču
- plesna točka: Mi smo svet (učenci 1. in 2. r.)
- vokalistka Minea Gabrovec (učenka 4. r.)
- nastop harmonikarja (učenec 5. r.)
- plesna točka – hip hop (učenci 8. in 9. r.)
- nastop harmonikarja Davida Težaka (učenec 8. r.)
- nastop flavistke Tjaše Radeke (učenka 9. r.)
- recitacije (Lara Bogataj, Luka Kokot, Katja Štumberger, Vanesa Rojko)

Gostje:

- Godba Markovci
- duet Astara (Simona Kokot in Romana Zelenjak)
- Janez Ferlež in skupina Veselje iz Vidma
- Mladi veseljaki iz Cirkulan
- Tamburaši iz Cirkulan
- Pevke folklorne skupine iz Cirkulan
- Ljudske pevke iz Zavrča
- vokalna skupina Trta iz Zavrča
- vokalistka Sanela Ožinger iz Zavrča

Z mislijo na vse to so potekale priprave in sama izvedba dneva šole, ki smo ga umestili na konec meseca septembra in tako s prvo veliko prireditvijo zaznamovali začetek šolskega leta 2011/2012. Učenci, učitelji in ostali delavci šole so vložili veliko truda in pokazali pozitiven odnos do dela. V šolskem letu 2011/2012 smo se odločili, da ob tej priložnosti priredimo dobrodelni koncert ter na ta način pokažemo, da znamo odpreti svoja srca, ponuditi dlan. Na odru kulturne dvorane v Zavrču se je zvrstilo veliko zanimivih točk učencev vrtca in šole, program pa so obogatili tudi številni gostje iz domačega in okoliških krajev (Cirkulane, Videm, Markovci). Posamezne točke so čudovito dopolnjevale zgodbo o človeških vrednotah, ki jih ne smemo zapostaviti, pozabiti, saj bi v nasprotnem primeru pozabili nase kot človeka in na svoje dostojanstvo. Ljudje smo bitja, ki premoremo čustva in razum, hkrati pa se moramo zavedati, da nam lahko oboje služi kot vodilo k DOBREMU.

Prav je, da o tem razmišljamo in se o tem pogovarjamo z otroki, ki šele tlakujejo svoje življenjske poti. Človek odprtega srca in pozitivnih misli lažje potuje skozi življenje in premaga različne ovire. Približuje se praznični čas, ki daje poudarek duhovnim vrednotam, obenem pa razkriva, kaj pomenijo družina, dom, sprejetost, toplina, radost. Notranjost je tista, ki nas pri sočloveku najbolj prevzame in kaže na njegovo pravo vrednost. Kako lepo je zapisana misel v Malem princu: »Če hočeš videti, moraš gledati s srcem. Bistvo je očem nevidno.« In res je; pomemben je pogled od znotraj, pomemben je občutek, da želimo narediti nekaj dobrega tudi za druge.

Učenci vrtca in šole v Zavrču so misli vzeli za svoje in jih dopolnili z izvirnimi nastopi. Prireditev se je zaključila s presenečenjem – v goste smo povabili znano medijsko osebnost, g. Jožeta Činča, ki je še dodatno sprostil in nasmejal številčno publiko. S prilogami iz svojega življenja in zanimivim pogovorom z mladima novinarjema je navdušil vse zbrane. Ob koncu večera je v zraku ostala misel na dobro opravljeno delo, sreča v očeh sodelujočih in spoznanje, ki ga je v verze tako lepo pretil spoštovani pesnik Tone Pavček: »Sreča ni v glavi in ne v daljavi. Sreča je, če se delo dobro opravi in če imaš nekoga rad ...«

Dan šole – veliki dan za šolo in sam kraj. Je praznik učencev in vseh zaposlenih. Ali je edini? Zagotovo ne, tako kot valentinovo ni edini praznik srca ... Veliko je takšnih dni; takrat, ko opazimo znanje pri učencih, občutimo njihovo navdušenje nad delom, ko poteka pouk malo drugače ... Nekaj takšnega je bilo opaziti tudi ob tem dogodku. Otroci so tisti, ob katerih ostanejo mladostne naše misli, naša dejanja. So polni želja, načrtov in z iskrenostjo zrejo v precej negotovi svet. Na nas odraslih je, da skušamo odpraviti to negotovost. Velikokrat nas opomnijo, da smo mogoče preresni, včasih izgubljeni in da spregledamo veliko lepih, preprostih reči, ki bi nas osrečile vsaj za trenutek ...

Otroci nam dajejo krila, ko opazimo njihov nasmeh, iskrice v očeh ... Iskrico pa lahko zaneti samo topla misel, lepa beseda ali srčno dejanje. In to potrebujemo vedno znova.

Hvala jim za to.

Irena Vesenjāk,
učiteljica slovenščine

ZAHVALA

Prav je, da šolski časopis Utrinki zaključim z zahvalo, ki je namenjena vsem učiteljem mentorjem in učencem, ki so se trudili skozi celotno šolsko leto ter poskrbeli za iskrice – utrinke v besedi in sliki, s katerimi smo polepšali konec šolskega leta 2011/2012.

Naj bo to lahkotno branje, ki bo popestrilo kakšen počitniški trenutek; obudilo spomin na zanimive dogodke letošnjega šolskega leta, hkrati pa spodbudilo vse tiste, ki se bodo opogumili in s fotografijo ali besedo zaznamovali naslednjo številko.

Za nami je uspešno šolsko leto, pred nami pa čas, ki ga bomo izkoristili zase, za svoje najdražje in tiste drobcene stvari, ki nas osrečujejo, nam dajejo krila. Dragi moji osnovnošolci; spoštujte sebe, ljudi, ki jih srečujete na svoji življenjski poti, okolje, v katerem živite, jezik, ki ga govorite, **IŠČITE IN STREMITI ZA ZNANJEM**, ki mora ostati vrednota in ponos slehernega človeka. Bistvo življenja ni v besedah, ampak v dejanjih, ki jih vodi **SRCE**. Verjemite, pozitivne misli odpirajo številna vrata in porajajo nove, lepe vezi. Samo tako lahko svet postane boljši, lepši.

Zaupajte vase in pogumno stopajte po poti, ki ste si jo načrtali.

Irena Vesenjak,
učiteljica slovenščine

Zbrala, uredila in lektorirala: Irena Vesenjak, prof. slovenščine
Prispevke posredovali: vzgojitelji obeh vrtcev, učitelji razredne in predmetne stopnje
Slikovno gradivo: likovnica Karla Domjan, posamezni učitelji in Foto Laura
Objava na šolski spletni strani: Ivo Zupanič

OŠ Cirkulane-Zavrč, julij 2012

Žan Brlek in Uroš Cesar, 9. a